

РІК LXXII, Ч. 1

СІЧЕНЬ – 2015 – JANUARY

№ 1, VOL. LXXII

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Неприбуткова організація

“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944

РІК LXXII СІЧЕНЬ Ч. 1

Головний редактор – Лідія Слиж
Англомовний редактор – Олесья Валло
Редакційна колегія:

Маріянна Заяць (з уряду) – голова СУА
Святослава Гой-Стром, Вірляна Ткач,
Оленка Шкробут, Петруся Савчак,
Лариса Дармохвал (Україна)

ISSN 0740-0225

“НАШЕ ЖИТТЯ” ВИХОДИТЬ РАЗ У МІСЯЦЬ (ОКРІМ СЕРПНЯ)

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

A Non-profit Organization

“OUR LIFE”

Published since 1944

VOL. LXXII JANUARY № 1

Editor-in-chief – Lidia Slysh
English-language editor – Olesia Wallo
Contributing Editors:

Marianna Zajac – UNWLA President
Sviatoslava Goy-Strom, Virlana Tkacz,
Olenka Shkrobut, Petrusia Sawchak,
Larysa Darmokhval (Ukraine)

“OUR LIFE” IS PUBLISHED MONTHLY (EXCEPT AUGUST)

ЗМІСТ – CONTENTS

Лідія Слиж. «Нам пора для України жити»	1
Маріянна Заяць. Ділимося вістками та думками	2
Roksolana Misilo. Meeting with Lt. Nadiya Savchenko's Attorneys at the Ukrainian Museum in New York	4
Лист Надії Савченко до Союзу Українок Америки	5
Marta Burachok. The UNWLA Hosts a Forum on Ukrainian Women in Times of War	6
Dr. Martha Kichorowska Kebalo. The Ukrainian Conflict and Wartime Gender-Based Violence: A UNWLA/WFUWO Forum	7
Іванна Корнецька. Незабутнє Різдво 70-их років ХХ ст.	8
Новини Суспільної Опіки СУА	11
Orysia Zinycz. A First for Branches-at-Large: Presidents Connect Via Teleconference	12
Marianna Zajac. Sharing Thoughts, News & Views	13
Павло Тичина. Пам'яті тридцяти (вірш)	14
Adrianna Rudyk-Odomirok. Before You Were Here	15
Оля Рудик. Дорогій Мамі св.п. Іванні Пристацькій-Шкафаровській ..	16
Vira Vodnaruk. Memorial Service for Holodomor Victims in North Port Наша обкладинка / Our Cover Artist	17
Анна Кравчук. Вшановуємо життєву дорогу св.п. Іліси – Алли Дебелюк	18
Відійшли у вічність	19
Доброчинність	20
Діяльність округ та відділів СУА	22
Святослава Гой-Стром. Національне виховання в сім'ї	32
Ihor Magun. Are You at Risk for an Ulcer?	33
Святослав Левицький. Казка про лісову війну	34
Наше харчування	36

На обкладинці: Віра Гайдош. Церква св. Івана Хрестителя у
Гантері, Н.Й. (фото)

On the Cover: Vera Gaidoch. St. John the Baptist UCC in Hunter NY.
(Art/Photo).

- Редакція не завжди поділяє позицію авторів.
- Редакція дотримується правопису Г. Голоскевича.
- Передруки і переклади матеріалів дозволені за письмовою згодою редактора.
- За точність викладення фактів відповідає лише автор.
- Рукописи, які не були замовлені редакцією, не повертаються.
- Редакція зберігає за собою право на мовне редагування і скорочення матеріалів.
- ПРОСИМО НЕГАЙНО ПОВІДОМЛЯТИ АДМІНІСТРАЦІЮ ПРО ЗМІНИ АДРЕСИ – ЗМІНИ РОБИМО БЕЗКОШТОВНО.
- Посмертні згадки та знімки поміщуємо безкоштовно.
- Просимо авторів присилати статті до **10 числа місяця**.
- Просимо авторів подавати свої **контактні інформації** зі статтями, щоб редакція могла до Вас звернутися в разі потреби.

Periodicals Postage Paid at New York, NY
and at additional mailing offices.
(USPS 414-660)

POSTMASTER – send address changes to:
“OUR LIFE”
203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2015 Ukrainian National Women's
League of America, Inc.

Канцелярія СУА та адміністрація журналу “Наше життя”:

Tel.: (212) 533-4646

E-mail: office@unwla.org • E-mail: unwlaourlife@gmail.com

Адміністратор: Оля Стасюк

Канцелярійні години: **вівторок, середа, четвер – 11 – 7**

UNWLA / Our Life

203 Second Avenue, 5th Floor
New York, NY 10003-5706

Administrator: **Olha Stasiuk**

Office hours: **T. W. Th. – 11 a.m. to 7 p.m.**

\$3 Один примірник / Single copy

\$45 Річна передплата в США (не член СУА) / Annual subscription in the USA for non-members

\$50 В країнах поза межами США / Annual subscription in countries other than USA

Членки СУА одержують “Наше життя” з оплатою
членської вкладки через відділ. Передплатникам
письмово нагадується про відновлення передплати.
Річна вкладка вільної членки СУА – \$50.

Our Life magazine is included in UNWLA member
annual dues, payable through the member's branch.
Subscribers are sent renewal letters.
Annual dues for UNWLA member-at-large – \$50.

«НАМ ПОРА ДЛЯ УКРАЇНИ ЖИТЬ!»

В ці грудневі дні мимоволі думками линемо до минулорічних подій грудня 2013 року. В той час ми були приковані до комп'ютера дні і ночі. З Майданом зустрічали Новий рік, з Майданом молилися, з Майданом колядували, з Майданом сміялися і з Майданом плакали...

Як нині, пам'ятаю тисячі очей майданівців. В тих очах світилася гордість, радість, велич вільної людини! В тих очах не було страху! А народ, який переміг страх смерті заради свободи, має перед собою майбутнє! Відомий американський історик Тимоті Снайдер сказав: «Майдан – це загальне бажання брати на себе відповідальність – це те, що змінює націю і створює можливість для діалогу». І справді, українці відчули себе відповідальними за долю своєї держави, за майбутнє своїх дітей і внуків. Майдан став переломним моментом для цілої України. Це початок нової історії України та її народу, це народження нової УКРАЇНСЬКОЇ нації – нації вільних, свободолюбивих, мирних громадян, справжніх господарів своєї держави.

Як кожне немовля народжується в муках, так і наша НОВА нація народжується в боях, проливається кров кращих синів народу. Але цей етап ми мусимо перейти мужньо і з'єднано. Революція Гідності згуртувала Схід і Захід. Українці зрозуміли, що всі ми є синами й дочками одного народу. В загонах Національної Гвардії України пліч-о-пліч б'ються з ворогом солдати з усіх областей України.

День початку Майдану, 21 листопада – нове державне свято в Україні – День Гідності та Свободи. Відповідний Указ про щорічне відзначення початку Євромайдану підписав Президент Петро Порошенко.

«В Україні 21 листопада світлий празник – Собор Архистратига Михаїла, – пише в листі до редакції Лідія Купчик зі Львова. – Вельми символічно, що в день, коли відзначаємо те, як Архистратиг Михаїл зумів подолати, скинути негідних ангелів, українці піднялися проти негідних сил в Україні. Як колись Архангел Михаїл виступив проти ангелів, що образили Бога, так і Україна повстала проти тих, хто, попираючи всі Божі Заповіді, творив тотальне зло у всіх сферах народного і державного життя України».

В багатьох українців річниця Майдану пробуджує гіркі спогади про загиблих дітей, внуків, чоловіків, батьків. Але рідні Героїв Небесної Сотні і всі українці глибоко вірять, що хлопці загинули не даремно. Вони стали національними героями України, і пам'ять про них житиме вічно в серці кожного українця.

Так само кожного року в січні ми згадуємо Героїв Крут – 300 учнів і студентів, які 29 січня 1919 року здійснили подвиг в нерівному бою з більшовиками і полягли за незалежність і волю України.

І тоді, і тепер це був цвіт української нації, щирі патріоти, які своїм подвигом довели свою відданість рідному краю.

Українців у їхній справедливій боротьбі підтримує весь демократичний світ. Союз Українок Америки в цей важкий і трагічний час для України всіма силами допомагається, щоб Америка не лише на словах підтримала Україну, але й ділом. Наші зусилля і наші молитви увінчалися успіхом, бо 12 грудня 2014 року обидві палати Конгресу США затвердили законопроект – «Акт на підтримку свободи в Україні». Прийнятий документ передбачає надання 350 мільйонів доларів на військову підтримку України, зокрема, у вигляді постачання оборонного озброєння.

Цей документ також передбачає розширення програм російською мовою «Голос Америки» і радіо «Свобода» в країнах колишнього СРСР, щоб протидіяти російській пропаганді. Також плянується збільшити мовлення українською та румунською мовами. На це американська влада виділила додаткові 10 мільйонів дол.

Не забуваймо, що 22 січня український народ відзначає День Соборності. Саме в цей день у 1919 році на Софіївській площі в Києві був підписаний Акт Злуки всіх українських земель і утворення Української Народної Республіки.

Нехай для кожного українця кредом наступного року будуть слова Великого Каменяка Іана Франка:

«Довершилась Україні кривда стара,
Нам пора для України жить!»

Лідія Служ,
головний редактор.

Протягом першого місяця цього ювілейного року, коли СУА святкує свою дев'ятдесяту річницю, запрошую вас дивитися в майбутнє, на ті прекрасні можливості, які воно нам відкриває, попри відчуття ностальгії і великої гордості за минулі значущі досягнення наших попередників. Екзекутива СУА склала кілька плянів на наступний рік: оновити інформаційну брошуру СУА, яка використовується для ознайомлення з нашою організацією; розробити DVD про історію СУА та наші сучасні досягнення і поширити його між округами і відділами у 2015 році та використовувати його при плануванні заходів, присвячених 90-ій річниці СУА; організувати мистецьку виставку українських жінок-митців у заснованому СУА Українському музеї у Нью Йорку (відкриття цієї виставки передбачається на час річного засідання Головної Управи СУА восени 2015-го року). З вашою підтримкою ці та інші події зможуть показати у найкращому світлі нашу діяльність у США та за їх межами. Ми з нетерпінням чекаємо цікавого 2015-го року і заохочуємо усіх плянувати різні заходи на льокальному рівні.

Ми з чоловіком нещодавно повернулися з подорожі, яка хоч і не пролягала через Україну, однак виявилася дуже пов'язаною із нею: під час нашого туру ми зібрали багато особистих історій українців, почули їхній досвід. Ми зустріли і зуміли поспілкуватися з кількома молодими українцями, поговорили про життя, політику, про війну, яка зараз завдає стільки горя їхній батьківщині. Це виявилось надзвичайно цікавим досвідом і великою мірою таким досвідом, який відкриває очі на багато речей! Я б хотіла поділитися з вами кількома їхніми думками, оскільки це є суб'єктивна, особисто пережита сторона тих новин з України, які нас буквально «бомбардують».

Є два штрихи, спільні для всіх наших співрозмовників. По-перше, усі вони мають вищу освіту (за спеціальностями: бізнес, міжнародний бізнес, готельний менеджмент), але не зуміли працевлаштуватися в Україні і були змушені шукати роботу закордоном (контракти для працевлаштування на круїзних лініях

підписуються на 6 місяців, і це 12 годин на добу без вихідних; потім є два місяці відпочинку, і все починається знову). По-друге, кожен із них переконаний, що не слід чекати чогось доброго, або остаточної розв'язки війни в Україні, якщо боротьба продовжуватиметься, і що має бути мирне рішення, хоча більшість були скептичні стосовно ефективності навіть цього шляху вирішення проблеми.

Катя з Харкова, приваблива молода жінка, якій 23 роки, виразилася так: у Харкові жити «нормально». Вона кинулась мене обіймати і дякувати мені, коли я поділилася з нею тим, що з ініціативи СУА започатковано Фонд Жертв Війни. Катя вся світилася щирістю при цьому!

Настя та Андрій з Одеси мали два протилежні погляди. Обоє є батьками і через необхідність залишили своїх дітей вдома: Настя – з чоловіком, Андрій – із дружиною. Настя стверджувала, що одесити захищатимуть їхнє місто до кінця, якщо у нього ввійдуть чужі війська, і що вони бажають залишатися громадянами України. Андрій, навпаки, говорив, що війна – це політичний трюк, якого не повинно бути, бо так насправді між українцями і росіянами немає різниці, і їхнє походження таке саме, і що вони жили дотепер у гармонії і продовжували б так жити, якби не була затіяна ця «політична» гра сил.

Тарас із Тернополя – молодий чоловік років двадцяти п'яти – розповів, що його батько, ветеран Афганської війни, був змушений їхати на заробітки закордон, щоб оплатити Тарасову освіту у Києві. Хлопець надзвичайно любить і поважає свого батька. Тарас розповів, що його університетський ступінь виявився «непотрібним» в Україні, і що саме тому він знайшов через мережу Інтернет свою теперішню роботу. Його брат також вчиться і працює поза межами України, залишивши маму-вчительку саму. Остаточним висновком його було те, що в Україні немає майбутнього (в кар'єрному пляні, з економічних причин та через війну) і що він мусить заробляти гроші та плянувати своє майбутнє, однак поза Україною!

Марина із Криму загалом відчула, що після анексії Криму Росією справи там пішли на краще, тому що зарплати та пенсії зросли, а також є обіцянка, що охорона здоров'я буде покращена. Вона твердила, що українські банки були закриті, тож ті, що залишилися в Криму, не можуть зняти свої депозити. Дівчина фінансово підтримує своїх батьків завдяки своїй теперішній роботі, і вона справді її потребує! Оскільки мешканці Криму були змушені здати їхні українські паспорти і отримати російські,

Марина опинилася у складній ситуації, бо її робоча віза була видана їй як громадянці України, і змінити візу було б довгим і складним процесом. Вона не може спілкуватися з її батьками, оскільки доступ до Інтернету в Криму обмежений. Ця бідна дівчина справді виглядає загнаною в глухий кут такою ситуацією!

Надя з Дніпропетровська залишила свою дочку у віці двох з половиною років зі своєю матір'ю для того, щоб могли продовжити свій робочий контракт. Надя прекрасно володіла українською, була дуже люб'язна і розповіла до болю знайому історію. Війна зачепила її особисто – її двоюрідного брата і хресного батька її дочки вбили на війні. Хоч вона була дуже зворушена і зацікавлена ініціативою США допомагати пораненим в українських госпіталях, включно з Дніпропетровськом, проте найбільше переймалася виживанням її сім'ї.

Тетяна з Луганська (вона просила змінити її ім'я) – єдина дитина в сім'ї, а її батьки продовжують жити в Луганську. Вони не можуть залишити свою домівку, хоч і в них є родина в Харкові, тому що опікуються двома бабусями, одна з яких є прикута до ліжка. Самій Тетяні дідусь заповів квартиру, та недавно вона прочитала на сайті соціальних медіа, що будівля, в якій знаходиться її квартира, була зруйнована. Її сім'я – справжні українські патріоти, яких меншість на Луганщині і які не можуть публічно виявляти любов до своєї країни через страх за власне життя. Українські банки закриті на цій території, тому батько Тетяни щомісяця їздить з бабусею на «територію України», пересікаючи штучний кордон, створений цією війною, щоб зняти бабусину пенсію з банкомату, простоявши в довгій черзі. Українське телебачення не працює, а натомість є російські канали, переповнені пропагандою. Вони вбивають людям в голову ненависть до українського уряду і військових. Інтернет доступний лише зрідка. Якщо хтось допоможе українському солдату, то дуже скоро знайде свою фотографію із написом «розшукується», наклеєну на громадських будівлях. Українські патріоти в Луганську живуть «у підпіллі» і їм майже неможливо надати допомогу. Коли Тетяна почула про США, його довгу історію гуманітарної допомоги і захисту прав людини в Україні, вона була захоплена і захотіла більше про це дізнатися. Вона ставила багато питань і висловлювала свою вдячність. Коли ми прощалися, Тетяна тихо сказала «Слава Україні! Героям Слава!» Ми домовилися залишатися в контакті.

Кілька днів пізніше, 16 грудня, коли я ділилася цими людськими історіями на зборах 56-го, 124-го і 136-го Відділів США у Норт Порті, у Флориді, обличчя цих молодих людей, українців, що закарбувалися в моїй пам'яті, стояли в мене перед очима. Анна-Марія Сусла, голова 56-го Відділу США, що у Норт Порті, запросила мене, щоб я попровадила інформаційну зустріч з місцевими членами США. Я мала можливість поділитися з ними найновішими проектами США та відповісти на їхні питання (запрошую читати статтю про льотчицю Надію Савченко та реабілітаційний центр «Джерело» у Львові, Україна). Для мене було великою радістю побачити знайомі обличчя членів 56-го та 124-го Відділів (Санкт-Петербург), а також зустріти новообрану голову та інших членів нашого наймолодшого 136-го Відділу, який локалізується у Нейпс, Флорида.

Зліва направо: Наталія Сантасієро – голова 136-го Відділу США, марфянна Заяць – голова США, Оля Черкас – голова 124-го Відділу США, Анна Марія Сусла – голова 56-го Відділу США.

Після офіційної зустрічі спалахнули живі дискусії у менших групах. Ми почали обговорювати нові й цікаві ідеї щодо того, як допомогти Україні, щодо методів здобуття коштів та контактів зі спільнотами інших національностей. Також це був час обміну особистими враженнями. Оскільки наступна конвенція США відбуватиметься у Флориді у 2017 році, вже почалися підготовчі дискусії щодо цього питання. Це завжди радість – мати можливість ділити той широкий спектр роботи, виконаної нашою Екзекутивною та всіма членами США.

Бажаю усім нашим читачам і членам США міцного здоров'я і доброї долі у новому році, багато радості у колі сім'ї та друзів. Нехай 2015-ий рік буде повний Божих благословень!

MEETING WITH LT. NADIYA SAVCHENKO'S ATTORNEYS AT THE UKRAINIAN MUSEUM IN NEW YORK

by Roksolana Misilo, 4th Vice President for Public Relations

On December 9, 2014, the UNWLA Executive Committee sponsored a meeting at the Ukrainian Museum with the attorneys of Lt. Nadiya Savchenko who, as we know, has been captured and is currently imprisoned in Russia on false charges.

Attending members of the UNWLA had an opportunity to meet with attorneys Mark Feygin and Nikolai Polozov who came to the United States with the main objective of achieving 'prisoner of war' status for Lt. Nadiya Savchenko. They had previously met in Washington, D.C., with the Ambassador of Ukraine, Mr. Olexander Motsyk, and select members of Congress. In New York City, they had a meeting with the Permanent Representative from Ukraine to the United Nations, Mr. Yuriy Sergeyev.

Although they are working on a tight schedule, the attorneys met with us because the UNWLA has been a staunch supporter of Lt. Nadiya Savchenko, rallying on her behalf since her capture in June. At that time, the UNWLA had launched many action campaigns regarding Lt. Savchenko by writing to Representative Marcy Kaptur, co-chair of the Congressional Ukrainian Caucus, and other members of the United States government, asking them to request Lt. Nadiya Savchenko's freedom.

At the Ukrainian Museum, Mr. Feygin and Mr. Polozov spoke through interpreter Vladislav Burlitskiy, a member of the Russian Opposition Party. The attorneys informed the audience that Lt. Nadiya Savchenko had received and read the letter from the UNWLA and expressed her thanks. They said that she receives many letters of support, and especially cards from children, which help her stay strong.

The attorneys have access to Nadiya. They state that she has a very strong will and is very patriotic, which helps her remain "OK."

Attorney Mark Feygin told the audience that both he and Mr. Polozov work on human rights issues and represent many others in such cases, including Crimean Tatar leader Mustafa Jemilev and his son. Mr. Feygin explained that they have definite proof that Lt. Savchenko is innocent: they are in possession of documents proving that she was arrested two hours before the Russian journalists of whose murder she is accused were killed. Despite the evidence, freeing Lt. Savchenko has been a challenge. The strategy which the attorneys are now pursuing is working to help Nadiya obtain 'prisoner of war' status. For her to be listed POW by the International Red Cross is part of their goal. However, because the situation in Ukraine is technically considered an internal conflict and not a war, Lt. Savchenko has not been declared a POW yet.

The attorneys request that the diaspora take up Lt. Savchenko's cause and contact their representatives and the International Red Cross to support POW status for Lt. Nadiya Savchenko.

Attorneys Mark Feygin and Nikolai Polozov, Honorary UNWLA President Iryna Kurouyckyj, UNWLA 4th Vice President for Public Relations Roksolana Misilo, and UNWLA Treasurer Oksana Antoniuk.

ЗУСТРІЧ З АДВОКАТАМИ ЛЕЙТЕНАНТА НАДІЇ САВЧЕНКО

9 грудня 2014 р. в Українському Музеї в Нью Йорку відбулася зустріч з адвокатами ув'язненої лейтенанта Надії Савченко—Марком Фейгіним та Миколою Полозовим. Зустріч організувала Екзекутива СУА.

Адвокати Надії прибули в Сполучені Штати, щоб домогтися надання їй статусу військовополоненої. Пан Фейгін та пан Полозов повідомили присутніх про те, що Надія Савченко отримала листа підтримки від СУА і дякує всім, хто вболіває за її долю. Адвокати також попросили присутніх підтримати їхню ініціативу і звернутися до своїх представників в уряді США з проханням усяко посприяти наданню Надії Савченко статусу військовополоненої.

Happy and Healthy New Year to all!

As you know, the UNWLA was able to organize a meeting with two of Lt. Nadiya Savchenko's lawyers on December 9th at the Ukrainian Museum. They shared interesting information with us, which is reported on in this issue of *Our Life*. They also said that Lt. Nadiya Savchenko was uplifted by our letter to her and wanted to respond to us. It is with great pleasure that I am forwarding the letter from Lt. Nadiya Savchenko that we just received.

Our next important job will be a letter campaign on behalf of Lt. Nadiya Savchenko, demanding POW status for her. According to the 1949 Geneva Convention, POW status requires that the prisoner be treated humanely in all circumstances; in particular, with this status Lt. Nadiya Savchenko would be protected against murder, torture, as well as cruel, humiliating, or degrading treatment. With POW status, her lawyers can use the Geneva Convention guidelines in demanding her release.

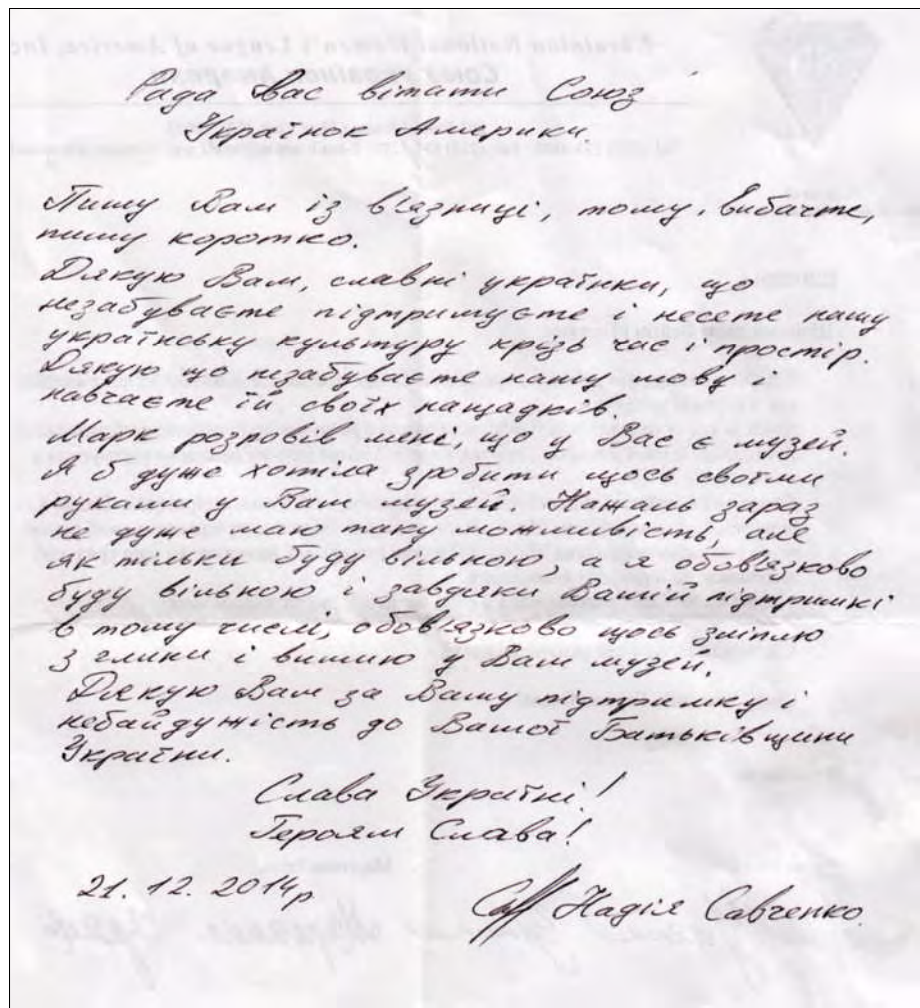
Roksolana Misilo,
4th Vice President for Public Relations

Вітаю всіх з Новим роком!

Як вам відомо, 9 грудня 2014 р. в Українському Музеї в Нью Йорку відбулася зустріч членів СУА з двома адвокатами лейтенанта Надії Савченко. Вони поділилися з нами цікавою інформацією, яку ви можете знайти на ст.3 в цьому числі "Нашого Життя". Вони також сказали, що л-т Надія Савченко отримала листа підтримки від СУА і хоче дати відповідь. З великою приємністю подаю листа від л-та Надії Савченко, якого ми щойно отримали.

Наш наступний важливий крок – це кампанія написання листів з вимогою надати Надії Савченко статус військовополоненої. Згідно Женевської Конвенції від 1949 р., такий статус вимагає гідного ставлення до полоненого за будь-яких обставин; зокрема, цей статус захистить Надію від вбивства, тортур, а також від жорстокого чи принизливого ставлення. Статус військовополоненої також дасть підставу адвокатам Надії Савченко вимагати її звільнення згідно положень Женевської Конвенції.

Роксоляна Місילו,
заступниця голови
зі справ зв'язків.

The UNWLA Hosts a Forum on Ukrainian Women in Times of War

by **Marta Burachok**

The forum “The Ukraine Conflict and War-time Gender Violence,” sponsored jointly by the World Federation of Ukrainian Women’s Organizations and the Ukrainian National Women’s League of America, was hosted by the New York Regional Council on December 6, 2014, at the UNWLA Headquarters. It featured panel presentations that explored the multitude of ways in which the Ukrainian war affects women.

Over 40 people attended this event.

Moderator Dr. Martha Kichorowska Kebalo introduced the theme of the panel. She spoke of how the current war has affected women as participants, as victims, and as caretakers. Dr. Marian Rubchak of Valparaiso University recounted how the rebirth of nationhood on the EuroMaidan also sparked the rebirth of the feminist spirit and the formation of the *Zhinocha Sotnia* (Women’s Squadron). Ayla Bakkalli, the U.S. Representative of the Crimean Tatar Mejlis, gave an impassioned speech about the plight of the Crimean Tatars since Russia’s military invasion of the Crimea. Finally, Roksolana Misilo, the UNWLA’s 4th Vice President for Public Relations, spoke about the UNWLA’s newly established Aid to Ukrainian War Victims Fund, meant to cover both the immediate and the long-term needs of severely wounded warriors and their families. Ms. Misilo gave specific examples of how the fund has already helped wounded soldiers and bereft families.

After a question-and-answer session with the audience, the conversations continued over a reception.

All proceeds from this event were donated to the UNWLA War Victims Fund. Generous contributions were also made to the fund that evening

Forum speakers and organizers (l-r): Dr. Martha Kichorowska Kebalo, Professor Marian Rubchak, Ayla Bakkalli, Roksolana Misilo, Marta Burachok, and Mariya Andriyovych.

by Maria Rudensky-Silver and Natalia Sonevytsky.

In a departure from the norm, at least for the New York Regional Council, the publicity for this event was done through email and social media. The result was a good multigenerational mix in the audience, which included both younger and older members as well as a number of persons new to the UNWLA—something for which I most hoped as the Organizational Chair.

My co-organizer, Mariya Andriyovych, and I are grateful to the programming organizer, Martha Kebalo, for rounding up such an accomplished panel of speakers. Their diversity made the forum interesting, informative, and thought-provoking. We want to thank the New York Regional Council for their financial underwriting of this event. Many thanks are also due to Nataliya Kovalyshyn for her work and to Nadiya Danylyshyn, Andrea Kebalo, Olena Kebalo, and Joseph Falu for helping the event run smoothly. Thanks also to Joe Messaoud for his photography.

For more on the Aid to Ukrainian War Victims Fund, contact UNWLA Social Welfare Chair, Lidia Bilous, at Lidia@Bilous.net.

Conversations among audience members continued at the reception after the forum. Photos by Joe Messaoud

The Ukraine Conflict and Wartime Gender-Based Violence: A UNWLA/WFUWO Forum

by Dr. Martha Kichorowska Kebalo

Logos of the annual campaign "16 Days of Activism against Gender-Based Violence."

On December 6, 2014, the WFUWO and the UNWLA co-sponsored a forum, "The Ukraine Conflict and Wartime Gender-Based Violence." This event was timed to engage with the annual "16 Days of Activism against Gender-Based Violence," a campaign that since 1991 runs from November 25 (International Day for the Elimination of Violence against Women and Girls) to December 10 (International Human Rights Day). A panel of speakers, brought together by Dr. Martha Kichorowska Kebalo, explored the wide-ranging effects of war on women and the importance of ensuring women's rights in times of national crisis. Even as Ukraine's women are choosing how to participate in the defense of their country, women are severely victimized by wartime displacement and the destruction of physical and social infrastructure, and it is also women who bear the brunt of responsibility for the caretaking that ensues... of the wounded, traumatized, and bereaved.

In her introduction, Dr. Kebalo emphasized that our support for Ukraine's self-defense in the face of aggression does not automatically mean relegating women's perspectives and needs to the back burner. Women are integral to the current developments and, as women, have a differentiated experience of them. We recognize that while some women find personal empowerment in taking up the call to defend their homeland, it is also true that wartime conflict and the accompanying militarism serve to solidify male-female stereotypes and to heighten women's disadvantage, including increased exposure to sexual and other forms of gender-based violence. The evening occasioned a very frank, thoughtful, and productive discussion among the panel participants and the audience.

Dr. Marian Rubchak spoke about how "A Fiery EuroMaidan Ignite(d) a Feminist Voice." Ukraine's women face tremendous pressure to hold to a purely traditional line of behavior, which many are resisting in unexpected ways. Editor of two anthologies of works on Ukraine's women, *Mapping Difference: The Many Faces of Women in Ukraine* and *New Imaginaries: Youthful Reinvention of Ukraine's Cultural Paradigm* (forthcoming, summer 2014), Dr. Rubchak regaled her listeners with a description of the odyssey of women's participation on Ukraine's EuroMaidan, and the creation of the Women's Squadron, the *Zhinocha Sotnia*, to whom her new book, *New Imaginaries*, is dedicated.

Ayla Bakkalli, the USA Representative of the Indigenous Crimean Tatar Mejlis and Advisor

on Indigenous Matters to the Permanent Mission of Ukraine to the United Nations, spoke passionately about the situation that has befallen the Crimean Tatars. The invasion and annexation of their Crimean homeland to the Russian Federation is replaying the tragic history of their forced mass exile of 1944 as the entire community has again become a forcibly displaced population. (Minimally 19,000 Crimean Tatars are among the over 450,000 internally displaced persons (IDPs) in Ukraine, most of these IDPs being women and their dependent children and elderly.) The Crimean Tatars are adamant in their desire to remain Ukrainian citizens: Crimean Tatars were active on the Maidan and openly resisted the Russian take-over of Crimea. Now the remnants of the community in Crimea are suffering severe discrimination, harassment, confiscation of property, kidnappings, disappearances and confirmed murders. However, the Crimean Tatars, as indigenous peoples of Ukraine with acknowledged rights to self-determination, insist on enjoying their rightful autonomy within Ukraine's territorial integrity, and not as citizens of the Russian Federation. Ms. Bakkalli pleaded that we as Ukrainians never give up on Crimea and continue to insist on a Crimea's return to Ukraine.

Roksolana Misilo, 4th Vice President for Public Relations, spoke about the UNWLA's most recent humanitarian initiative: the UNWLA's War Victims Fund. She explained the workings of the fund and described how the fund has already started to bring comfort to those most in need.

In her concluding remarks, Dr. Kebalo reaffirmed the commitment of the Ukrainian women's diaspora to stand in solidarity with the Crimean Tatar women and the political goals of their indigenous community. She also emphasized that Ukraine's women need to continue to seek political office on all levels, so that they are participants in current decision making and budget apportionment, and most importantly, take a role in leading Ukraine out of this conflict into a time of renewed peace and security.

Dr. Kebalo is a member of UNWLA Branch 64 in New York, who is currently the Main Representative to the United Nations Economic and Social Council (ECOSOC) for the World Federation of Ukrainian Women's Organizations (1948), of which the Ukrainian National Women's League of America is a founding member. The World Federation of Ukrainian Women's Organizations (WFUWO) is a network through which Ukrainian women's organizations of the worldwide diaspora connect to other international women's organizations, participate in the global women's movement and—through its non-governmental (NGO) organizational representation to the United Nations—advocate for their sisters in their Ukrainian homeland and outside of it.

НЕЗАБУТНЄ РІЗДВО 70-их РОКІВ ХХ СТОЛІТТЯ

2014 рік був наповнений як драматичним сьогоднішнім, так і надзвичайно вагомими ювілеями. Відзначаючи різні важливі події в історії України, у пам'яті зринають свого роду ювілейні події, які теж мали велике значення для українців.

У першу річницю Революції Гідності, згадуючи її буремні й героїчні дні та Різдво на Майдані, згадався ще один ювілей – 40-річчя з часу організованих, натхненних, хоч і таємних колядувань 1974- 1977 років.

Мова йде про святкування Різдва Христового сорок літ тому. У 1974 році почалися значимі акції львів'ян, що виявляли дух нескореності в темні советські часи.

Ще не встигли повернутися із сибірських таборів політ'язні 1940-1950-х років, ще відбували заслання “шістдесятники”, аж тут, як грім серед ясного неба, у січні 1972 року, у Різдвяний період, прокотилася друга хвиля арештів (після 1965 року) українських дисидентів.

“Тільки в перший місяць цього року заарештовано близько 20 дисидентів, серед них найвідоміші і знакові постаті – В'ячеслав Чорновіл, Євген Сверстюк, Іван Світличний, Василь Стус, Іван Гель, Ірина Калинець, Стефанія Шабатура. Загалом протягом 1972 року ув'язнено близько 100 осіб, 89 із них засуджено за антирадянську діяльність” (В. В'ятрович. “Історія з грифом секретно”).

Але ті, що залишилися на волі, не сиділи, склавши руки. Почали думати, як допомогти і самим заарештованим, і їхнім родинам.

Одним із організаторів допомоги таким потребуючим була Ярослава Менкуш-Заневчик – колишня повітова провідниця ОУН в Городоцькому районі (1943-1944 рр.), у 1965 році заарештована КГБ і засуджена судом на два з половиною роки таборів суворого режиму, згодом термін покарання скоротили до одного року в мордовському таборі “Явас”.

Пані Ярослава збрала однодумців, і ми вирішили піти з колядою по рідних, знайомих, близьких, щоб зібрати кошти для репресованих і їхніх родин. У помешканні родини Заневчиків почали репетиції: повторили знайомі вже нам колядки, вивчили нові і в січні 1974 року почали ходити з колядою.

Музикант Богдан Корінь керував нашим маленьким гуртом, його дружина Дарія – учитель музики, гарно співала сопрано, її доповнювали Слава Заневчик, сестри Іванна Корнецька та Ольга Бузак, іноді Марія Гель (дружина заарештованого Івана Геля). Сопранам вторували альти – Наталія Корнецька та Іванна Гуменюк (колишній політ'язень). Іван Волянюк, тенор з музичною освітою, додавав коляді особливого звучання (до речі, отець Іван тепер є парохом храму у селі Стрілків). А

Антон Заневчик, Богдан Корінь і Олесь Гуменюк (тепер – голова Крайового Братства ОУН-УПА) своїми басами завершували хор. Так як усі були голосисті, то колядки звучали надзвичайно гарно, тепло і духовно.

Поступово вивчали все нові й нові колядки, щедрівки, які доповнювали змістовним віншуванням у виконанні Наталії Корнецької.

З колядою ми побували у всіх куточках нашого міста Лева, добиралися трамваями та тролейбусами, а іноді п.Богдан та п. Олесь возили нас двома автомобілями. Часом п. Богдан брав зі собою акордеон.

Ми колядували в багатьох львів'ян, але хотілось би про деякі моменти, про деякі відвідини розповісти окремо, бо ті постаті, у яких ми побували, як і ті, хто залишив спогади про них, – це вже значимі сторінки української нескореності.

Так св.п. Ярослава Заневчик згадувала:

“Мені запам'яталася коляда в адвоката Романа Загоруйка, українського патріота, якого я знала. Був третій день Різдвяних свят, Святого Степана. Дружина Стефа – іменинниця. Нас пригощали і просили тихенько колядувати, щоб сусіди не почули. Наталя Корнецька віншувала, господар щедро обдарував нас за коляду.

А ще колядували в Омеляна Ільчишина. Спочатку він працював учителем української мови та літератури. У 1961 році був організатором групи українців (100 осіб) для поїздки до Канева на вшанування 100-річчя від дня смерті Тараса Шевченка, там я з ним і познайомилася. Згодом вивчився на священника. Займався реконструкцією храму Воскресіння Господнього у Львові, де й був настоятелем. Помер загадковою смертю.

Наша коляда до сліз зворушила Владика Володимира Стернюка. Як греко-католицький єпископ, перебував у підпіллі. Треба сказати, що Патріарх Йосиф Сліпий тоді перебував у Ватикані, а Владика Стернюк проводив велику духовну працю серед греко-католиків.

Мешкав в однокімнатній квартирі, в якій ми навіть не могли поміститися. Колядували тихенько, але було видно, що Владика відчував біль за свою катакомбну Церкву і за свій народ, та в очах світилася радість і надія на краще”.

Богдан Корінь – музикант, в даний час дяк храму Святих Володимира і Ольги у Львові:

“Наша коляда якось особливо звучала в композитора Станіслава Людкевича. Мешкав він у приватному будинку по теперішній вулиці ім. С. Людкевича. Двері відчинила його дружина Марія і сказала, що маестро відпочиває. “А ви йдіть до його кімнати і запитайте, чи можна колядувати”. І в короткому часі старенький маестро з допомогою дружини зійшов до нас з верхнього поверху.

Оскільки я керував нашим маленьким колективом, то трохи переживав, як нам піде коляда. Бо все-таки перед нами був відомий композитор Станіслав Людкевич, хоч вже у поважних літах! Ми колядували, а композитор рукою диригував і уважно слухав. Ми відспівували кілька гарних колядок, п. Наталія віншувала, а маестро запитав, з якого ми хору і хто є диригентом. Також запитував, чи ми з консерваторії. Накінець сказав надзвичайно важливі слова: “Що то є українці! Збереться троє і вже є хор!”. Потиснув кожному руку і дякував, хоч говорив вже слабо. Видно було, що душею і серцем відчув не тільки наш спів, а й велику духовну силу колядок.

На ціле життя я запам’ятав цю Різдвяну зустріч з великим українським композитором”.

Дарія Корінь – учитель музики, в даний час викладач хорової школи “Ду-дарик”:

“Якось по-особливому тепло проходила наша коляда у сестер Байко.

Може тому, що й самі вони багато співали і прославляли Україну тут і за її межами. Бо хто не захоплювався у ті часи чарівним співом тріо Марії, Ніни та Даниїли Байко. І сьогодні по радіо часом звучать їхні задушевні пісні. Від п. Ніни та п. Даниїли наш репертуар поповнився лемківськими колядками, в тому числі і “Радуйтеся всі людіє” та “Народився Ісус Христос”, якими впродовж кількох років насолоджувалося багато людей.

Взагалі, їхні оселі та й самі господині були зразком української гостинності. Щиро приймали та обдаровували нас за коляду”.

Св.п. Ольга Бузак – інженер за фахом, багатолітня учасниця церковно-

го хору в храмі Святого Андрія в центрі Львова:

“Наш невеличкий гурт мандрував з однієї точки Львова в іншу і якось ми опинилися на вулиці Спокійній, де проживала Олена Антонів, лікар за фахом, яка присвятила себе допомозі політв’язням, за що була звільнена з праці. Задушевно звучали колядки, віншування всіляких гараздів для родини, її син Тарас Чорновіл пригощав нас цукерками.

Якось внутрішньо відчула п. моги страждаючим – і, нашвидкоруч одягнувшись, повела нас до осель різних художників. Так ми колядували у мистецтвознавця Миколи Батога, художників Богдана Сойки, Вадима Масютки, Володимира Островського, скульптора Дмитра Крвавича та інших. Ми не тільки приносили в їхні оселі дух Різдва, дух Надії, а й самі насолоджувались їхніми творами, милувались ялинками, прикрашеними власними художніми виробами: паперовими, скляними, глиняними, вишитими. Творчі особистості щедро дякували за коляду”.

Св.п. Наталія Корнецька – економіст, багатолітня учасниця церковного хору в храмі Святого Андрія в центрі Львова:

“Ми щороку з колядою приходили до підпільних греко-католицьких священників і сестер-монахинь. Отець Антоній Байрак, який в багатьох українських родинах відправляв підпільні Святі Літургії, сповідав, причащав, вінчав молоді пари, хрестив дітей, завжди щедро нас обдаровував за коляду, окроплював свяченою водою і благословив на нашу подальшу працю для добра України.

Якось наш невеличкий гурт зібрався у помешканні Ганни Садовської, куди прибула з Києва Михайлина Коцюбинська, племінниця українського письменника Михайла Коцюбинського. Нас щедро пригощали домашньою наливкою і пампушками, а ми колядували, щедрували, віншували. Зворушена пані Михайлина, зі сльозами на очах, то підходила до кожного з нас, обіймала, цілувала, то відходила, щоб якнайглибше вслухатися у слова і різдвяні мелодії. А коли почула віншування, то й зовсім розплакалась, бідкаючись, що в Києві майже не чути колядок, що таку коляду потрібно нести по всій Україні, від села до міста, від хати до хати, від родини до родини. Ми обговорювали зміст колядок, подивляючись, як вони відтворювали суть відкуплення людства Сином Божим”.

Іванна Корнецька – економіст за фахом, заступник голови Львівської

міської організації Всеукраїнської Ліги Українських Жінок:

“Коли ми прийшли з колядою на вулицю Воровського (тепер вулиця Зарицьких), до нас вийшла жінка з гарним білим волоссям у святковому вбранні, привітала і запросила до кімнати. Це була Катерина Зарицька, яка повернулася з 25-літнього ув'язнення у Володимирській тюрмі та мордовському таборі. Організатор Українського Червоного Хреста, особиста зв'язкова Головного Командира УПА Романа Шухевича, дружина відомого політв'язня Михайла Сороки, який помер у таборах Сибіру. За столом сидів її син Богдан, художник-графік, його дружина Люба, а також Дарія Гусяк – особиста зв'язкова Романа Шухевича, теж 25-літній політв'язень Володимирської тюрми та мордовського табору.

Це я тепер знаю, а тоді це були незнайомі мені люди, але від п.Слави Заневчик я знала, що п. Катерина і п. Дарія – багаторічні політв'язні та великі українські патріотки.

Кімната була прибрана в українському стилі: на полицях розміщено багато різних підсвічників, були картини, вишивки, у куті стояла розкішна ялинка, прикрашена власними художніми виробами.

Ми багато колядували, п. Наталя віншувала, у всіх на очах були сльози зворушення... А може ці дві жінки думками поринули у табірне Різдво.

Чи я думала тоді, що через двадцять років, з Відновленням Незалежності України, стану членкинею Львівської Ліги Українських Жінок, організатором якої у 1995 році буде п. Дарія Гусяк, і під її керівництвом буду працювати і творити в нашій організації?

Чи я думала тоді, що в майбутньому у львівській школі №4 буду виступати на відкритті кімнати-музею Катерини Зарицької, що буду брати участь у презентації книжки Лесі Онишко “К. Зарицька. Молитва до сина”, що разом з учнями восьми львівських шкіл у Палаці Мистецтв проведе Свято Героїнь, де вшановували і Катерину Зарицьку?

На ціле життя я запам'ятала цю жінку: гарну, мудру, вольову, Велику Українку.”

Ще першого, 1974 року, ми ходили з колядою тільки в час свят, а вже пізніше, впродовж 1975-1977 років, колядували від Різдва аж до Стрігання Господнього. Для молодих дівчат та хлопців ми щедрували. “Ой у саду, саду, саду-винограду, радуйся, радуйся, земле, Син Божий охрестився”. Багато людей, послухавши наші колядки та щедрівки, запрошували ще й на другий рік.

Пригадую, як ми вітали з Різдвяними Святами родини політв'язнів, старалися принести в їхні оселі хоч трошки тепла і надії: Ольгу Горинь (дружину Михайла Гориня), Оксану Осадчу (дружину Михайла Осадчого), Атену Пашко (дружину В'ячеслава Чорновола), Марію Гель (дружину Івана Геля). Колядували ми й у матері Стефанії Шабатури, у Ганни Садовської. Віншували їм здоров'я, сили, витримки і терпіння, чого дуже потребували вони в ті важкі часи.

Разом з п. Олесем Гуменюком та його дружиною Іванкою щедро засівали пшеницею у скульптора Євгена Дзиндри, який провів нам прекрасну екскурсію по своїй творчій майстерні.

Незабутнім було колядування в маленькій помешканні п.Ольги Ільків, зв'язкової Романа Шухевича, людини музично обдарованої та з неабияким поетичним хистом, котра після свого 14-річного ув'язнення працювала у Львові двірничкою.

Колядували в патріотичних родинях Юхновських і Фіголів, художника Патики, Роксоляни Мінко – викладача Львівського університету ім. І. Франка (тепер відомого науковця, професора Роксоляни Зорівчак), в родинях Косівих, Гуменюків, Нападіїв, Корнецьких, Лазуків, Дмитрашів, Курилишиних, Кульчицьких та багатьох-багатьох українців...

Таким було Різдво у радянські роки, найважчі роки брежнєвсько-суловської реакції. У той час вже мало чути колядок на вулиці; школярів, студентів та інтелігенцію переслідували за те, що ходили до церкви. Але було багато українців, які не дали розтоптати наші обряди та звичаї. Збиралися невеликими гуртами, ходили до рідних та знайомих, зберігали наші традиції та збирали кошти на "на добрі цілі", як тоді казалося.

І ми так діяли впродовж чотирьох років – 1974-1977 ...

У 1978 році якась “добра душа” нас попередила, що ми “на гачку в КГБ”, і ми змушені були припинити наші походи.

Вже відійшли у вічність учасники нашого гурту Антон та Ярослава Заневчики, Іванка Гуменюк, сестри Наталія Корнецька та Ольга Бузак. Спочило вічним сном багато політв'язнів, шістдесятників та й тих, хто не побоявся, а жертвував “на добрі цілі”. А щороку, з приходом Різдва, все ніби оживає в пам'яті. Цьому ми дуже завдячуємо св.п. Ярославі Заневчик, яка разом із своїм чоловіком св.п. Антоном Заневчиком надихнула нас на таку добру справу. Пам'ять про них збережемо до кінця наших днів. Ще до сьогодні багато

львів'ян згадують наші колядки.

Спостерігаючи жертвовність теперішніх волонтерів, які посвячують себе служінню Україні, думається, що подібним стремлінням керувалися і ми, молоді громадяни сумнозвісного Союзу, коли, працюючи на державних роботах, ризикуючи бути покараними безбожною владою, в зимову хурделицю чи в холодний дощ, в свята і будні, після робочого дня, прямували з одного кінця Львова в інший, щоб потішити, розрадити свідомих, патріотич-

но налаштованих краян та зібрати кошти для допомоги політв'язням та їхнім родинам.

Тож бережімо свої традиції і сьогодні! Колядуймо! Щедруймо! Засіваймо! Допомогаймо! Несімо в кожную оселю мир, добро, тепло, любов і надію!

Христос народився! Славимо Його!

Іванна Корнецька,
заступник голови Львівської міської організації
Всеукраїнської Ліги Українських Жінок.

НОВИНИ СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Щодня в Україні народжуються діти, які ростуть і розвиваються з певними важкими особливостями фізичного та інтелектуального розвитку. Часто ці діти приречені ціле життя проживати захвані у своїх квартирах, або батьки змушені віддавати їх в інтернати, далеко від дому. В Україні немає інших програм для таких дітей, окрім інтернатних закладів. А в інтернатах діти здебільша перебувають в жахливих умовах.

Понад 20 років тому батьки дітей з особливими потребами та два волонтери з Канади – Зеня Кушпета та Оксана Кунанець-Сварник заснували в 1993 році благодійну установу навчально-реабілітаційний центр "Джерело" у місті Львові.

Сьогодні в центрі "Джерело" на програмах садка, школи та у Майстернях для молоді щодня перебуває понад 150 дітей та молоді з важкими особливостями фізичного та розумового розвитку. Також щомісяця близько 300 родин отримують консультації, реабілітаційні послуги та супровід у клінічному відділенні центру.

Через кризову ситуацію в Україні "Джерело" знаходиться у важкому фінансовому стані. До Союзу Українок Америки особисто звернулася пані Зеня Кушпета про матеріальну допомогу на ogrівання будинку в зимовий період.

Екзекутива СУА одногослосно вирішила надати центру «Джерело» допомогу в сумі \$20,000! Нижче подаємо лист-подяку від п. Зені Кушпети.

Слава Ісусу Христу!

Дорога пані Маріянно Заяць!

Якраз ми отримали повідомлення з банку, що поступили кошти від СУА на рахунок «Джерела» у Львові!

Ми Вам безмежно вдячні за цей щедрий дар в сумі \$20,000 на користь дітей та молоді нашого центру «Джерело». У нас вже холодно і потрібно включати тепло дітям, а приміщення велике і опалення дороге, отож ці кошти від Вас є зараз для нас дуже необхідні та важливі! Велике Вам і всьому Союзу Українок Америки спасибі!

Шановна пані Маріянно, ми дуже вдячні Вам, пані Ліді Білоус та усій Головні Управі СУА за пам'ять і довіру – за цей великий, щедрий дар на користь прекрасних дітей та молоді у нашому центрі «Джерело», який насправді є взірцем та моделлю надання реабілітаційних послуг в Україні.

Прошу передати всім членкиням СУА нашу сердечну подяку за підтримку! В наступному e-mail пересилаю повідомлення з банку для підтвердження поступлення коштів на рахунок «Джерела».

З теплими вітаннями та глибокою вдячністю,

Зеня Кушпета.

A FIRST FOR BRANCHES-AT-LARGE: PRESIDENTS CONNECT VIA TELECONFERENCE

by Orysia Zynycz, Branches-at-Large Co-Liaison

On December 2, 2014, a first occurred for UNWLA Branches-at-Large (BAL).

There are now 18 Branches-at-Large scattered throughout 10 states. Since BAL do not have the luxury of meeting, discussing, and connecting like other branches during regional monthly meetings and since the UNWLA is becoming more and more comfortable with technology, Co-Liaison Orysia Zynycz suggested a teleconference with all 18 BAL presidents from various regions across the United States.

With the assistance of BAL Committee members Marta Bazarko of Branch 78 in Washington, D.C., and Yulia Zimmerman of Branch 107 in San Jose, CA, a teleconference was organized for December 2nd. Christina Boyko (Phoenix, AZ, Branch 3), Kathy Tice (Atlanta, GA, Branch 14), Inya Saldyt (Denver, CO, Branch 38), Stefa Wowkowych (Rochester, NY, Branch 46), Ann-Marie Susla (North Port, FL, Branch 56), Marta Bazarko (Washington, D.C., Branch 78), Olya Czerkas (St. Petersburg, FL, Branch 124), Natalia Santarsiero (Naples, FL, Branch 136), and UNWLA 1st Vice President Ulana Zynych took part.

The teleconference was very successful. After a welcome and the introduction of participants, the attendees discussed a variety of topics and agreed on further steps to strengthen communication among the Branches-at-Large as well as between BAL and the UNWLA Executive Committee.

Accolades were given for the 2014 Convention, and proposals were made for future conventions. It was suggested, for example, that first-time Convention participants as well as delegates and guests from BAL should have name tags of a different color. Also, since many convention attendees leave on Monday, a suggestion was made that all voting take place on Sunday.

The participants discussed the development of a spreadsheet which would show what each BAL did in 2014 and their plans for 2015. This information will be used to connect all 18 BAL, as well as notify BAL about successful programs. The spreadsheet will be updated periodically and sent to all BAL.

Ola Movchan-Novak, Chair for MAL, had prepared a spreadsheet of Members-at-Large (MAL) in each zip code. It was decided that this list would be sent to all Branches-at-Large in

Branches-at-Large Committee Members Yulia Zimmerman and Marta Bazarko.

order to enable them to contact prospective members in their areas and invite them to join their Branch.

Teleconference participants also requested that the UNWLA history, abridged and recently updated by BAL Co-Liaison Orysia Zynycz, be sent to all the Branches-at-Large to use as a resource.

Christina Boyko, UNWLA Vice President for Organizational Affairs, reminded everyone about the www.unwla.org website which can be used (a) to view the most current information about the organization, (b) to forward news about branch activities, and (c) to donate to the UNWLA through a Pay Pal account, which is an option that only recently became available.

Finally, the attendees agreed to schedule a BAL meeting via teleconference at least every 3 months. After each meeting, a report will be sent to the UNWLA Executive Committee for consideration.

The teleconference was very productive: many new ideas were presented and discussed. All attendees appeared to be pleased with the meeting, and we encourage all 18 BAL presidents to take an active part in the next teleconference.

Thank you again to the 8 BAL representatives and Ulana Zynych who participated in our first teleconference.

Orysia Zynycz and Olya Czerkas, Co-Liaisons for Branches-at-Large.

Sharing

NEWS & VIEWS...

Marianna Zajac, UNWLA President

During this first month of UNWLA's 90th anniversary year, let us look forward to the great possibilities within our grasp in the future while feeling great pride for the past monumental accomplishments of our predecessors. The Executive Committee has laid down several plans for the upcoming year—an updated and renewed informative brochure to be used as a public relations tool; a DVD about our history as well as current accomplishments to be distributed to our Regional Councils and branches in 2015 and used in planning anniversary events; and an art exhibit of Ukrainian female artists planned for the Ukrainian Museum in NYC (founded by the UNWLA), whose opening is scheduled to coincide with the annual National Board meeting in the fall of 2015. With your support, these tools and events will be able to showcase our organization's multifaceted activity in the United States and beyond. We look forward to an exciting 2015 and invite you to plan local events!

My husband and I recently returned from a cruise which, although not visiting Ukraine, provided us with a sampling of current Ukrainian experiences and personal stories. We met and were able to converse at some length with several Ukrainian young adults who were working as crew members, discuss personal and current political issues with them, and briefly touch upon the war so affecting their homeland. What an interesting and, in many ways, eye-opening experience this turned out to be! I would like to share some of their comments with you since they give a personal side to the news stories with which we have all been pummeled.

Two comments were common to all of these young people. First of all, each person had finished university (business, international business, hotel management) but could not find work in Ukraine and was "forced" to look for work outside of Ukraine (cruise line employment contracts are signed for 6 months, entail 12-hour days, no days off, are followed by 2-month leaves, and then the cycle repeats). Secondly, each person believed that there could be no good outcome or resolution to the war in Ukraine with continued fighting and that there needed to be a peaceful solution, although most were skeptical of this path as well.

Katya from Kharkhiv, an engaging young woman of 23, said that life was "normal'ne" in Kharkhiv. She hugged and thanked me repeatedly when I shared with her our UNWLA efforts through the War Victims Fund. (Her innocence shined!)

Nastya and Andriy from Odessa gave us two opposing viewpoints. Both are parents and left their children with their spouses out of necessity. Nastya emphatically stated that the people of Odessa would defend their city to the end should it be invaded and that they wish to remain citizens of Ukraine. Andriy, on the other hand, commented that the war is a political play only and should not be happening at all since there is NO difference between the Ukrainians and the Russians. He maintained that the roots of these two national groups are the same and that they have lived in harmony thus far and would have continued to do so had this "political" power play not been initiated.

Taras from Ternopil, a young man of 25, told us about his father, a veteran of the Afghanistan war, who had to find work outside of the country in order to finance Taras's education in Kyiv. The young man expressed to us his utmost respect and love for his father. Taras was eventually told that his degree and he were "useless" in Ukraine and, so, he found this job opportunity online. His brother is also studying/working outside of Ukraine, which leaves their mother to fend for herself (she is a teacher). His final conclusion—there is no future in Ukraine (in terms of career prospects, economically, or with the current war) and he has to earn money to plan a future outside of Ukraine!

Marina from Crimea generally felt that circumstances were better in Crimea after the Russian takeover because salaries and pensions were increased and improved healthcare was promised. She stated that Ukrainian banks were closed and the deposits were not accessible to the people who remained on the peninsula. She is financially supporting her parents through this current job. Marina needs this job! Since all residents of Crimea had to surrender their Ukrainian passports and obtain Russian ones, Marina finds herself in a difficult situation since her work visa was based on her Ukrainian status and re-establishing the visa would be a long and complicated process. She cannot reach her parents since Internet access in Crimea has been blocked. This poor girl truly appeared defeated with these life situations!

Nadia from Dnipropetrovsk left her two-and-a-half-year-old daughter with her mother in

order to be able to continue her contract with the ship line. This is a familiar narrative to us all. Nadia's command of the Ukrainian language was excellent. The war has hit her family personally—her daughter's godfather and her cousin were both killed in the hostilities. Although she was very interested and touched to learn how the UNWLA has been helping the wounded in Ukrainian hospitals, including in Dnipropetrovsk, her focus was clearly on personal and family survival. She was very gracious.

Tatiana from Luhansk (she has requested that her name be changed) is an only child whose parents continue to live in Luhansk. They cannot leave their home, although they have family in Kharkiv, because they are caregivers to both grandmothers, one of whom is not mobile. Tatiana herself was willed an apartment by her grandfather. She has recently found out on a social media website that her apartment building was destroyed. Her family is in the minority in the Luhansk region—they are true Ukrainian patriots who cannot voice their devotion to their country in fear for their very lives. The Ukrainian banks have closed in this area so Tatiana's father travels monthly with one grandmother past the artificial border created by this war and into "Ukrainian" territory to an ATM in order to withdraw *babtsia's* pension in long queues. No Ukrainian television stations air any longer; they have been replaced with Russian stations that are full of propaganda, filling the people's minds with hate for the government and soldiers of Ukraine. The Internet is only occasionally accessible. If one helps a Ukrainian soldier, he/she will soon find his image on a "wanted" poster displayed in public buildings. Patriotic Ukrainians in the Luhansk area live "underground," and it is almost impossible to get aid to them. When Tatiana heard about the UNWLA, its long history of humanitarian aid and defense of human rights of Ukrainians, she was astonished and wanted to hear all about it; she asked many questions and voiced her gratitude. As we parted company, she softly spoke: "*Slava Ukraini! Heroyam Slava!*" We promised to keep in touch.

A few days later, on December 16th, as I shared these human stories with a gathering of Branches 56, 124 and 136 in North Port, Florida, the faces of these young Ukrainian adults remained etched in my memory. Ann-Marie Susla, President of Branch 56 of North Port, had invited me about a month prior to hold an informal meeting with the UNWLA members of the area. I was able to share the latest UNWLA efforts with them and answer any questions they may have had.

Павло Тичина

ПАМ'ЯТИ ТРИДЦЯТИ

На Аскольдовій могилі
Поховали їх —
Тридцять мучнів українців,
Славних, молодих...
На Аскольдовій могилі
Український цвіт! —
По кривавій по дорозі
Нам іти у світ.
На кого посміла знятись
Зрадника рука? —
Квітне сонце, грає вітер
І Дніпро-ріка...
На кого завзявся Каїн?
Боже, покарай! —
Понад все вони любили
Свій коханий край.
Вмерли в Новім Заповіті
З славою святих. —
На Аскольдовій могилі
Поховали їх.

(Please see the articles regarding Lt. Nadia Savchenko and the Dzhereho Rehab Center of L'viv, Ukraine.) It was a pleasure to see the familiar faces of the members of Branch 56 and 124 (St. Petersburg) as well as to meet the newly elected President and her accompanying members of our newest Branch 136 of Naples, Florida. A lively discussion took place among a smaller group after the official meeting broke up. New and interesting ideas regarding ways to help Ukraine, methods of fundraising, and ways to approach the non-Ukrainian community were exchanged and personal experiences were shared. Since our next UNWLA Convention is planned to be held in Florida in 2017, preliminary discussions on this topic took place. It is always a pleasure to be able to share the wide spectrum of work done by our Executive Committee with the support of our membership.

I would like to wish all our readers and our membership a New Year filled with good health and good fortune, with the joys found in the company of family and friends, and a 2015 full of God's blessings!

BEFORE YOU WERE HERE

by Adrianna Rudyk-Odomirok

It is hard to imagine what life was like before you were born. What were your parents like when they were kids? How did your grandparents live without today's technology? Traveling around the world took weeks or months instead of hours. Our elders tell us stories, show us pictures, share with us their favorite books and recipes, and fill our imaginations with the people and life that once were. Although these experiences and people only live in our imaginations, we indulge in these stories and dream of meeting our ancestors, and learn how life came to be the way it is today.

One of our elders' life story began on October 13, 1937 in L'viv, Ukraine. Born to Maria and Mykola Prystacky, Ivanka was the youngest of three children. At age 3, she, her parents, and brother Stakh were ripped from their homes by the invading German forces and sent to work on a German farm as forced laborers. (Her older sister Pavlina was spared as she went into hiding with the neighbors.) Living on a farm with strangers was a difficult adjustment. Her only escape was in the evening when her father would tell her stories and sing folk songs about her homeland. Her imagination was sparked by the history, traditions, and legends about the *kniazivstvo*, *kozatstvo*, and *Sichovi Striltsi*. Like the legendary *kobzari* on their *bandury*, her father would enchant her with folklore, read from Taras Shevchenko's *Kobzar*, and ignite her unwavering passion and patriotism for her native Ukraine. Meanwhile, her practical Mama taught her to seek out opportunities in the most unlikely situations. From her she learned domestic skills such as how to cook, sew, and even barter.

When WWII ended, the family found themselves in an American Displaced Persons camp in Bayreuth, Germany. Although the next five years continued to bring hardships, the Ukrainian community within the DP camp founded a church, a choir, and even a school where Ivanka learned Polish, German, and English. While there, her father, Mykola, was poisoned by Russian spies for protecting his family from resettlement or the so-called "repatriation" in the Soviet Union. In dealing with the loss of her hero, Ivanka promised to honor his love for his homeland and pass his passion down to generations to come. As a widow, Maria and her family were accepted to the Catholic League Relief who sponsored her voyage to the United States. Settling on 7th Street in New York City among other Ukraini-

Ivanka Prystacky-Szkafarowsky

an émigrés, the family began a new life filled with freedom, hope, and opportunity. To make herself look older, Ivanka used her mother's makeup and got a job at Nabisco while attending beauty school classes at night. One Christmas Eve at St. George Ukrainian church, she met Petro Szkafarowsky, and on May 23, 1953, they were married. They were soon blessed with a daughter, Olia. Later came two more children, Stefan and Lillianna, and eventually the family moved to Yonkers, New York. To help support her family, Ivanka worked as a beautician, sewed custom clothing, embroidered, and after receiving her High School Diploma, worked as an aide at St. John's hospital. Eventually Ivanka overcame her fear of driving and at 47 obtained her driver's license.

Always the worker-bee, she was present at every church and community event not merely as an audience member but as a contributor. She belonged to St. Michael's Ukrainian Catholic Church, the "Sestrynstvo," ODFFU Women's Auxiliary, and "CYMA." She baked numerous cakes for bake sales, sewed costumes for children's theater productions, and taught/tutored elementary students at the School of Ukrainian Studies.

In keeping her promise to her father, Ivanka raised her children in the Ukrainian patriotic spirit, making sure that they learned the language, history, traditions, and culture of her homeland. She loved to embroider, make *gerdany*, bake *korovai* and Ukrainian *torty*. She sewed and embroidered Ukrainian blouses and even created her daughters' Debutante Ball gowns. Recognizing her children's talents, Ivanka supported their endeavors. Heeding the advice of Stefan's 8th grade teacher, Ivanka helped her son pursue a singing career. In 1977, the family donned their finest gowns and tuxedos to attend Stefan's historic debut, being the youngest solo artist to sing at Carnegie Recital Hall. Her daughter Olia commanded the stage through recitation and Lillia had a flair for painting as well as music and performance theater.

In 1992, a year after Ukraine's proclamation of independence, Ivanka, along with her grandchildren, made an emotional trip back to her native Ukraine. Even at the age of 9, her grandson was moved by the tearful reunion of Ivanka and

her sister Pavlina, after 52 years of separation. It must have been Divine Providence that timed this reunion because two years later, on December 14, 1994, Ivanka Prystacky Szkafarowsky passed on to her eternal life in God's keeping. Mama-Baba Ivanka lives on in our hearts, photos, stories, and imaginations. Since her passing, her family has grown in number, and her personality and characteristics continue to shine through in the smiles and gestures of her five grandchildren and four great-grandchildren. For the past twenty years, her family has thought about her every day, wondering what life would be like if she were still around. Her great-grandchildren and younger grandchildren

see her picture on the mantel or in a wallet and, although still young themselves, realize that she is someone important in their family. At dance recitals, they wear her *vyshyvky*. In high school, they write essays about her. At Christmas, they use her many recipes, including their favorite *mediunnyk*. At formal events, they wear her favorite jewelry. They watch her great-grandchildren smile in their sleep and know that she is singing them a lullaby and recounting the glory days of her heroes from Tato Mykola to Taras Shevchenko.

We miss you and love you. Thank you, Mamо-Babo for everything! – Your children, grandchildren, and great-grandchildren.

Дорогій Мамі св.п. Іванні Пристацькій-Шкафаровській (У 20-ту річницю відходу у Вічність)

Дорога Мамо, минає 20-та річниця Твого відходу від нас. Роки злетіли, ніби на крилах, хоч з кожним роком наше життя розвивалося як із щасливими, тай нещасливими подіями. Бракувало нам Твоєї присутності, але Ти була у наших думках та милих споминах. Сьогодні Твоя родина побільшилась і живе у згоді. Вірю, що Тебе це тішить і Ти з небес помагаєш нам поборювати щоденні труднощі. Відбулися величаві події у нашій сім'ї, котрими Ти, напевно, раділа разом з нами.

Твій син, Стефан, прославляється на відомих світових оперових сценах. Ти глибоко вірила у його талант і здібність і виховувала в нього витривалість, бо знала, який тяжкий шлях стелився перед ним до здобуття заслуженого признання в його кар'єрі. Щастя нагородило Стефана на високих рівнях, і він не раз виступає з найславнішими оперовими співаками світу. Його голос лунає в оперних залах Північної і Південної Америки, Канади, Європи та Азії, а найсолодшим для нього був виступ у Твоєму рідному місті Львові, де ціла наша родина в Україні перший раз почула його динамічний бас. Наступні його виступи відбуватимуться в Нью Йорку в престижному Нью Йорському оперному театрі Метрополітен. Стефан і його дружина Стефа мають прекрасних дітей. Александра, чудова і працююча панянка, яка зі своїм нареченим плянують незабаром шлюб. Данилко вступив цього року в середню школу і відзначається успіхами в науці і спорті. Не знати, які ще цікаві пригоди і щасливі осягнення стеляться перед ним.

Моя сестра Ліля найтяжче перенесла втрату своєї матері. Чотири місяці після Твоєї смерті вона народила чудового сина Петра. Я пробувала якнайкраще заступити Тебе в цей тяжкий період нашого життя. Не одна ніч минула з пролитими сльозами, бо Лілі бракувала Твоя порада в справі її новонародженого немовлятка. Вона прагнула Твого заспокійливого голосу і підтримки. Але сьогодні ми подивляємо Лілю, її витривалість, її силу та впевненість. Разом зі своїм чоловіком Аліком вони мають чим гордитися за свого сина. Петро не тільки пристійний хлопець, але і також здібний музикант, талановитий танцюрист українських народних танців і розумний учень на другому році студій в університеті. Ми усі тішимося його успіхами і знаємо, що Ти допомагаєш керувати його шляхом на потіху батькам.

А що можу сказати про себе? Я не тільки втратила свою маму, але також і свою найближчу товаришку. З Тобою я ділилася усіма таємними думками, мріями і труднощами. Ти була для мене та сталь, яка підпирала мою силу і підбадьорювала усі мої надії. Я не вірила, що переживу всі ті темні, пусті дні і ночі, які стелилися безмежно переді мною. Мій чоловік Стефан і мої діти, Твої внуки Адріянна і Никола, спасли мене і сьогодні я тішуся їхніми досягненнями і щасливим родинним життям. Минулого року Адріянна народила Твого правнука Ярему. Уже пізнати, що у нього Твоя лагідна вдача і натура. Адріянна зі своїм чоловіком Робертом вдячні за такий неймовірний дар Божий.

Никола щодня дивує нас. Тішить нас його відповідальність і успіхи в праці. Любуємося тим, що разом зі своєю дружиною Келі він присвячений і вірний родинним обов'язкам. Наша внучка Меланія придбала Твій артистичний талант, а Наталя – Твою вродливу усмішку. Цієї весни ми зі Стефаном вчетверте отримуємо титул Діда і Баби, бо Никола повідомив нас, що сподіваться третьої дитини – синочка. Як не можна радіти такими новинами?

І так наше життя продовжується. Радіємо усіма Божими дарами і віримо, що із Небес Ти радієш разом з нами.

Цьом, тулі, Оля.

At the memorial service for the victims of Holodomor in North Port, Florida. Photo by Bohdan Bodnaruk

MEMORIAL SERVICE FOR HOLODOMOR VICTIMS IN NORTH PORT, FLORIDA

On November 23, 2014, in solidarity with the people of Ukraine, a memorial service for the victims of Holodomor, 1932-33, was held in the Ukrainian churches in North Port, Florida. Members of *Hromadsky Komitet* (Ukrainian Organizations of Southwest Florida), headed by Romana Guran, took part in the memorial service at the Presentation of the Most Holy Mother of God Ukrainian Catholic Church. Officiating at the memorial service were Rev. Severyn Kowalyschin

and Rev. Wolodymyr Woloszczuk with Bishop Michael in attendance.

Representatives of *Hromadsky Komitet* holding candles at the memorial service were President Romana Guran, Marion Boysiuk (Ukrainian American Veterans), Ann-Marie Susla (President of UNWLA Branch 56), Vira Bodnaruk (President of Ukrainian Language Society), Lidia Bilous (Vice-President of UNWLA Branch 56 and Chair of the UNWLA Social Welfare Committee), Lieda Boyko (Ukrainian American Club), Doris Horbachevsky (Ukrainian American Club), and Klara Szpiczka (Ukrainian Congress Committee of America).

*Vira Bodnaruk
Hromadsky Komitet*

Наша обкладинка

Віра Гайдош народилася в Америці. Довгий час проживає в Гантері і бере активну участь в житті української громади цієї перлини Кетскільських гір. «Трапляються моменти безмірної тиші, що оточують нашу церкву взимку. Я забуваю про свої нагальні справи і уявляю, що я чую чудову стару різдвяну колядку», – так пише мисткиня про свою мистецьку фотографію церкви св.Івана Хрестителя у Гантері, штат Нью Йорк.

Віра Гайдош – образна художниця, котра використовує різноманітні матеріяли для створення своїх творів. Навчалася у Нью Йоркському університеті і в Школі візуальних мистецтв у Мангеттені. Здобула ступінь магістра мистецтв живопису та графіки в Бруклінському коледжі. Її роботи виставлялися під час групових виставок у Нью Йорку і північній частині штату Нью Йорк, в тому числі у щорічній літній виставці у Гражді в Гантері.

Our Cover Artist

Vera Gaidoch was born in the United States. She resides in Hunter and is actively involved in the life of the Ukrainian community of this beautiful town in the Catskill Mountains. “There are moments of immense stillness surrounding our church in winter,” writes the artist about her photograph of St. John the Baptist Church in Hunter. “I forget the ‘must do’ and ‘to do’ lists and imagine that I am hearing a beautiful old Christmas carol:

I wonder as I wander out under the sky—
How Jesus, the Savior, did come for to die.
For poor, ornery people like you and like I.
I wonder as I wander out under the sky.”

Vera Gaidoch is a figurative painter working in various mediums. She graduated from New York University and from the School of Visual Arts in Manhattan. She has a Master’s Degree in Fine Arts (painting and drawing) from Brooklyn College and has exhibited in group shows in NYC and upstate New York, including the annual summer exhibit at Grazhda in Hunter.

ВШАНОВУЄМО ЖИТТЄВУ ДОРОГУ СВ.П. ІЛІСИ – АЛЛИ ДЕБЕЛЮК

1 листопада 2014 року з великим жалем та смутком ми отримали звістку про відхід у вічність Іліси – Алли Дебелюк. Її трудолюбне земне життя закінчилося, але Покійна і далі житиме у серцях рідних та близьких – її вірного друга життя Івана, дочки Мирослави з родиною, учнів, яких вона навчала в недільній школі та усіх колишніх та теперішніх стипендіатів, якими вона опікувалася і яких так любила. Пам'ять про Покійну житиме у наших серцях, у наших спогадах та в архівах СУА.

Спи, наша Посестро, спокійним небесним сном!

Маріанна Заяць, голова СУА.

Іліса – Алла народилася 18 жовтня 1942 року у селі Калена Сквирського району Київської області у родині селян. Батько Петро загинув на війні, залишив дружину Тетяну з малими дочками – Таїсією та Ілісою. Незважаючи на тяжке дитинство під час та після Другої світової війни, Алла закінчила Орихівську середню школу, а в 1959 році вступила до педагогічного інституту міста Києва, де здобула вищу культурологічну освіту. В 1969 році вона приєдналась до етнографічного хору “Гомін”, і завжди радувала своїм знанням безлічі відомих та невідомих українських народних пісень які блискуче виконувала. Брала активну участь у діяльності Українського культурологічного клубу, за що була переслідувана та позбавлена праці. Від 1992 року працювала у Всеукраїнській громадській організації Союзу Українок на посаді заступниці голови СУУ та відповідальною за референтуру стипендій, за що одержала звання Почесної Членки Союзу Українок України.

СПІВПРАЦЯ НАШИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

З великою радістю українці в діаспорі прийняли вістку про розпад Радянського Союзу та про проголошення незалежності України в 1991 році. Відродження діяльності Союзу Українок у 1992 році відкрило двері для вільного спілкування та започаткування співпраці наших організацій.

Я мала честь познайомитись із проводом СУУ на чолі із головою Атеною Пашко, її заступницею Аллою Дебелюк та членами Головної управи у 1993-му році в Києві.

Вони щиро прийняли наші пропозиції співпраці в різних ділянках діяльності СУА, зокрема щодо співпраці референтур суспільної опіки та стипендій. Того ж року у Києві було засновано Комісію стипендій СУУ для координації нашого спільного проєкту – Стипендійної Акції СУА та, завдяки спонсорам СУА, наданням стипендійної допомоги в Україні за рекомендаціями СУУ.

Київ, 16 серпня 2013 р. Зліва: голова Київського відділу СУУ, Лілія Григорович – голова СУУ, Маріанна Заяць – голова СУА. Сидить Алла Дебелюк – заступниця голови СУУ, референтка стипендій та Почесна членка Союзу Українок України.

Київ, 2008 р. Зліва: Алла Дебелюк і Марія Полянська – референтка стипендій СУА із стипендіаткою.

У 1996-му році, будучи заступницею голови СУУ Атени Пашко, Алла Дебелюк перейняла від Ірини Кравчук керівництво стипендійною комісією. Алла працювала невтомно, з великим переконанням та значною посвятою свого дозвілля, бо вірила у важливість освіти

та виховання української молоді на рідних землях. За роки співпраці з референтками стипендій СУА Любою Більовщук (1993-2002), а від 2002 року з Марією Полянською, зі скарбником Комісії Стипендій СУА від 1993 року М. Орисею Яцусь та завдяки численним зустрічам у Києві, союзьнки СУА змогли відчувати, з якою великою відданістю та посвятою Алла віддавалася громадській праці. Союзьнок з різних куточків світу єднала велика віра в українську молодь, яка є майбутністю своєї Батьківщини. Вони не помилились!

Бл.п. Алла плідно співпрацювала з декількома головами СУА, а з нинішньою головою Маріянною Заяць останній раз зустрічалася в Києві у серпні 2013 року.

Ми вдячні новообраному проводу СУУ на чолі з головою Ореславою Хомик за продовження наших спільних проєктів подальшої співпраці, зокрема, Орині Сокульській, заступниці голови СУУ, яка очолила Комісію Стипендій СУУ у Києві.

Анна Кравчук,
Почесна голова СУА.

ВІДИЙШЛИ У ВІЧНІСТЬ

ДАРІЯ КОСТІВ

*Пращальне слово,
виголошене Лідією Служ
після Панахиди*

За дорученням голови 64-го Відділу СУА Ярослави Геруляк я пращю нашу дорогу Посестру св.п. Дарцю Костів. Три тижні Покійна не дожила до 60-ліття нашого відділу. Вона була однією з його основоположниць. З великою гордістю п. Дарця розповідала нам, як відбувалися Установчі збори нашого відділу 12 грудня 1954 року. Вона останньою з когорти перших союзьнок 64-го Відділу СУА залишає цей світ.

60 років свого трудолюбивого життя Покійна віддала служінню Союзові Українок Америки. Це були роки самовідданої, жертвовної праці для нашої організації і для свого народу, не жаліючи ні часу, ні сил. Від заснування нашого відділу п. Дарця була на всіх Конвенціях СУА, за винятком останньої, цьогорічної конвенції.

У 64-му Відділі Вона була довголітньою виховною референткою, розуміючи, що молодь – це наше майбутнє. Оригінальною програмою виховної референтури були виставки творчості молоді, які продовжувались 11 років поспіль з великим успіхом. Пересічне число учасників 4555 віком від 5 до 16 років. На цих виставках експонувались дитячі картини, рисунки, малюнки, скульптура, різьба, кераміка, вишивки та інші речі.

У 1000-ліття Християнства України Д. Костів зорганізувала виставку “Хрищення Руси-України в уяві українських дітей”. Її син Андрій художньо оформив афіш і виставку.

Українська громада мала нагоду пізнати своїх дітей і відкрити справжні таланти.

Д. Костів самовіддано працювала для СУА не для слави чи гонору. Про це свідчить те, що вона ніколи не погоджувалась бути головою відділу, хоч останні 22 роки свого життя була заступницею голови 64-го Відділу СУА. А заступниця, як відомо, має ті самі обов'язки, що і голова відділу. Вона завжди реперзентувала голову відділу на щомісячних засіданнях Окружної Управи Нью Йорку, а також на різних імпрезах.

В останні роки часто сходини нашого відділу відбувалися в гостинному домі п. Костів.

Пані Дарця була талановитою маляркою і кресляркою і часто оформляла різні брошурки, програмки відділу. Особливо вдало виходили карикатури.

Покійна дуже любила природу і цікавилася лікувальними рослинами, часто давала поради у цій ділянці.

Дарія Костів мала чітку громадянську позицію, яку сміливо і твердо відстоювала під час різних дискусій чи то в НТШ, чи в УВАНі, чи в Укр. Інституті Америки, чи в Укр. Музеї, на сходинах і Конвенціях СУА. Завжди була чесною, правдивою і об'єктивною, висловлюючи своє ставлення до того чи іншого питання.

Разом з чоловіком Юрієм, який був славним будівничим дерев'яних церков (на «Вовчій Тропі» і в Гантері), подружжя Костівих виховали двох дітей – сина Андрія, дочку Марійку і дали їм високу освіту.

В особі Дарії Костів Союз Українок Америки втратив примірну, віддану, жертвовну, правдиву Союзьнку, ім'я якої золотими літерами увійде в історію нашої організації. А наша світла пам'ять про Неї буде нев'яничим вінком на Її могилі.

Дітям, ближчій і дальшій родині від 64-го Відділу висловлюю найщиріші співчуття.

Вічная Їй пам'ять!

Ukrainian National Women's League of America, Inc.
Стипендійна Акція Союзу Українок Америки

*Щасливого Нового 2015 Року!
Христос Родився! Славимо Його!*

Київ, 2008 рік. Алла Дебелюк з деякими стипендіатами.

В ПАМ'ЯТЬ

Прилучуємося до нев'яучого вінка в пам'ять Почесної членки Союзу Українок України, заступниці голови та референтки стипендій при Головній управі СУУ – **Алли Дебелюк**, з якою ми мали шану співпрацювати від 1996 року. Нас єднала віра у свідому українську молодь на рідних землях та важливість їхньої освіти. В пам'ять нашої дорогої посестри Алли пересилаємо по 100 дол. до Стипендійної Акції СУА на стипендії в Україні (через 98-ий Відділ СУА).

Вічная їй пам'ять!

ЗВЕРНЕННЯ ДО ЖЕРТВОДАВЦІВ:
Просимо ласкаво прислати свою знимку до поміщення у наступній звітній брошурці Стипендійної Акції СУА за роки 2008-2013.

*Марія Полянська, референтка стипендій СУА
Люба Більовщук, референтка стипендій СУА (1993-2002)
Анна Кравчук, референтка стипендій СУА (1981-1993)
М. Оріся Яцусь, скарбник Комісії Стипендій СУА
Д-р Дарія Новаківська Лисий, член Комісії Стипендій СУА*

ПОЖЕРТВИ ЗА ЛИСТОПАД 2014 р.

550 дол. – 115-ий Відділ СУА;
500 дол. – Люба Вижницька, (вільна членка);
450 дол. – 96-ий Відділ СУА;
по 330 дол. – Мирон і Славомира Біласи (90), Богданна Гелета (78), Оксана Кордуба, Округна Управа Н. Дж., Irene Sherba (90), Юлія Трешневська (54), д-р Оріся Н. Трешневська (54), Наталія О. Троян (108), 83-ий Відділ СУА (83), 107-ий Відділ СУА (107), 108-ий Відділ СУА (108), 113-ий Відділ СУА (113);

250 дол. – Alicia M Behn;
по 220 дол. – Ihor & Beata Howansky, Alex I Khowaylo, д-р Орест і Марія Козицькі, Nickolas I & Germaine J Milanauch, Ірена О. Новосівська (90), Адріянна Хома (86);
200 дол. – Melanie Hryciuk Mazzogana (98);
110 дол. – Нестор і Аніса Шуст;
50 дол. – Марія Слободян (65);
20 дол. – Ольга Коваль (24).

Щиро дякуємо за Вашу благодійність!

Марія Полянська, референтка стипендій СУА М. Оріся Яцусь, скарбник Комісії стипендій СУА

UNWLA, Inc., Scholarship / Children-Student Sponsorship Program

P.O. Box 24, Matawan, New Jersey 07747-0024 • Phone / Fax: 732-441-9530

Email: Mariapolanskyj@verizon.net

ЛИСТОПАД 2014

МЕМОРІАЛЬНИЙ ФОНД

На тривалий фонд 67-го Відділу США складаємо 100 дол.

Маріяна Вакуловська і Вікторія Вакуловська.

В пам'ять бл. п. **Наталії Титли** складаємо датки на тривалий фонд ім. Наталії і Маркіяна Титли: по 100 дол. – Богдан і Оксана Кузишини, Володимир і Катерина Воловодюки, Олександр і Ксенія Салевичі, Христина Бонакорса, Марія Бакалець; по 50 дол. – Kenneth & Myroslawa Wanio, Богдан і Уляна Кобзарь, Микола і Ольга Бури.

На тривалий Фонд ім. Юрія і Анізи Мицак складаємо 2,000 дол. Юрій і Аніза Мицак.

В пам'ять бл. п. **Ярослава Томоруґа** на меморіальний фонд ім. Ярослава Томоруґа складаємо 150 дол. Мирон і Ольга Гнатейки.

ДАТКИ

4,000 дол. – The Merck Foundation matching Dr. Mary Motyl.

2,500 дол. – проф. Рената Голод і проф. Олег Третяк.

200 дол. – Carl & Carol Briseno.

104 дол. – Ростислав Міляннич.

по 100 дол. – Мирослава Кузіо, Nestor Rychtyckyj.

96.16 дол. – Brian Tomko.

60 дол. – Юрій Слиж.

50 дол. – Роман Ференцевич.

46.20 дол. – Андрій Тершаковець (Merck Foundation).

30 дол. – John Keryk.

по 25 дол. – Галина Сміндяк, Faina Sywyj, Olha Iwaskiw.

по 23 дол. – Marianne Hrinda.

по 10 дол. – Eileen Kiernan-Johnson, Ярослава Мулик.

З НАГОДИ

З нагоди уродин Роксоляни Яримович складаю 40 дол. і бажаю їй Многая Літа, щастя і здоров'я.
Маріяна Волинець-Грубєр.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

У пам'ять бл. п. **Анни Качмарської** складаю 500 дол. Орест Качмарський.

In memory of Anna **Kaczmarzsky**, I am donating \$50. Ranjana Khan.

У пам'ять бл. п. **Анни Максимович** складаємо 100 дол. Андрій і Мотрія Головінські.

У пам'ять бл. п. **Надії Спас** складаємо 50 дол. Андрій і Софія Фарміґи.

У пам'ять бл. п. **Надії Спас** складаємо 50 дол. Ольга Путикевич.

In memory of **Nadia Spas** we are donating \$50.00. Richard & Margery Coppola.

Щиро дякуємо за підтримку!
Управа і адміністрація УМ

Усміхнись...

– Тітко Галю! – кидається до гості маленька племінниця. – Як добре, що ви приїхали. Тепер у нас буде повне щастя.

– Чому ти так думаєш? – питає тітка.

– Тому, що тато, дізнавшись, що ви до нас їдете, сказав: "Лише її до повного щастя не вистачає!"

Чоловік приходить додому з великою пачкою цукерок і каже своїм чотирьом дітям:

– Хто завжди слухає маму, хто ніколи з нею не сперечається, хто завжди виконує все, що вона попросить, той отримає ці цукерки. Як ви вважаєте, діти, хто?

Діти, хором: – Ти, тату!

ЗАСВІЧЕННЯ РІЗДВЯНОЇ ЯЛИНКИ В ОКРУЗІ СУА НЬО ЙОРК

В передсвятковий час 13 грудня 2014 року Окружна Управа СУА Нью Йорку організувала і провела традиційне «Засвічення Різдвяної ялинки» в приміщенні Союзу Українок Америки в Мангетені.

Цього року «Засвічення Різдвяної ялинки» було присвячене жертвам Війни Гідності на Україні. Тим, хто героїчно відстоював право українського народу на свободу вибору, хто виступав проти діючої влади, за збереження території та за приєднання України до Євросоюзу.

Союзнянки і гості Округи Нью Йорк зібралися у святково прибраній залі. Голова Окружної Управи Галина Романишин привітала присутніх.

У зв'язку з тим, що 12 грудня цього року минає 60-та річниця утворення 64-го Відділу СУА, було надано слово Наталці Соневицькій, яка зачитала історію славних справ і починів членок цього відділу за 60 років. З великою увагою присутні слухали цей виступ. Святкова мистецька програма була поставлена союзнянками 125-го Відділу СУА за сценарієм Алли Куцевич і Людмили Грабовської. На цей раз союзнянки підготували Вертеп: тут були і колядники, і пастушки, і господині, і Ангел, а також Смерть і Ірод. Жінки 125-го Відділу, одягнені у яскраві костюми, натхненно виконали свої ролі, вірші та колядки. Право засвітити Різдвяну ялинку було надано Почесній голові Округи Нью-Йорк, Почесній членкині СУА Наді Савчук. Далі гостям був запропонований традиційний різдвяний обід, який

Вертеп 125-го Відділу СУА.

на Україні ставився на стіл на Святий Вечір: кутя, борщ з вушками, голубці з грибами та вареники. Також були овочі і кава з солодким, дбайливо напеченим союзнянками відділів Округи Нью Йорк.

Гості співали традиційні колядки під акомпаніємент Алли Куцевич. Особливо хочу зазначити Лесю Пілагі, Володимира Сидорюка, які талановито виконали українські пісні.

Під час свята союзнянки і гості зложили кошти на гуманітарну допомогу постраждалим під час Війни Гідності в Україні.

В кінці пані Романишин подякувала всім відділам за допомогу у проведенні цього свята, членкам 125-го відділу СУА за цікаву розважальну програму, а всім присутнім за активну участь в традиційному святі – «Засвічення Різдвяної ялинки».

*Олена Немелівська,
Пресова референтка Округи Нью Йорк.*

Загальний вид на залю.

64-ий ВІДДІЛ СУА, НЮ ЙОРК, ОКРУГА НЮ ЙОРК 60-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ

Багато українців після воєнного лихоліття та таборів в Європі опинилися в Америці. Тут зустрілися з проблемами не лише щоденних турбот за фізичне існування, але й з питаннями ідентичності. Через брехливу пропаганду деякі американці не розуміли української політичної ситуації і вважали нас росіянами або поляками. Комуністичний режим в Україні і проблеми на місці нового поселення примусили українців, зокрема, і жіноцтво, з почуттям відповідальності за поневолену Батьківщину організовано протиставитись брехливій пропаганді. Такою жіночою організацією з програмою національного відродження (мова, культура в різновидних проявах, харитативна допомога і т.д.), яка відповідала ментальності українського жіноцтва і в яку радо вони вступали, був Союз Українок Америки.

Створення 64-го Відділу СУА відбулося 12 грудня 1954 р. з ініціативи Івонни Рожанковської, Христини Воевідки, Марії Карпевич, Ярослави Зарицької, Софії Стецури на загальних зборах, на яких були присутні 50 жінок.

Від самого початку праця відділу проходила під знаком пізнання своєї автентичної культури засобами різноманітних доповідей, авторських вечорів, відзначенням важливих подій, ювілеїв історичних подій та постатей. Відбувалися програми, пов'язані з релігійно обрядовими святкуваннями та різні базари, які були джерелом придбання фондів. Вели-

ким зацікавленням української громади користувалася праця відділу в царині мистецької творчості, особливо жіночої, з організуванням виставок упродовж 20 літ.

Відділ приділяв багато уваги вихованню дітей та молоді. Виставки дитячої творчості повторювалися протягом 10 літ.

Великим культурним досягненням з ініціативи Христини Воевідки та самовідданої співпраці членок відділу було відтворення історичного одягу України. Від 1965 року понад 20 років членки відділу їздили по різних містах США і Канади з показами історичної ноші. Всього відбулося понад 100 показів українського історичного одягу, які мали великий успіх.

Відділ приклав багато праці для поширення інформації про Україну, беручи участь у Міжнародному фестивалі «Різдво довкруги світу», який проходив в будинку Світового Торгового Центру у Нью Йорку. В 1973 р. було виставлено «Вертеп-колядники» (керамічні скульптури мисткині Слави Геруляк, а в 1974 р. – «Український різдвяний вертеп» на підставі документів 17 століття проекту С. Геруляк при співпраці союзниць 64-го Відділу СУА та Юрія Костіва (вертепна скринька). На виставці вертеп привертав увагу відвідувачів різних національностей. Тепер вище згаданий «Вертеп» канонічно виставляє в час Різдва свят Український Музей в Нью Йорку. Це є чи не найбільшим досягненням 64-го Відділу СУА.

Також на сьогодні ще недооціненим є роля нашого відділу у створенні Українського Музею в Нью Йорку. Як відомо, СУА в 1933 р. закупив в

*Оцінюючи
60-літню
діяльність
64-го Відділу
СУА, бачимо
перевагу
програми інте-
лектуального
змісту з ме-
тою піднесен-
ня духовності
української
жінки.*

Членки 64-го Відділу СУА. Зліва направо (сидять): Лариса Зелік, Ярослава Геруляк – голова, Люба Волинець, Богданна Богданків (гостя), Ярослава Рубель, Наталка Соневицька. Стоять: Лідія Слиз, Галина Романишин – голова Окружної Управи Нью Йорк, Марія Стефак, Леся Тополя, Анна Алиськевич, Марта Кічоровська Кебало. Відсутні: Лідія Баранська, Галина Цігаш, Софійка Зелік, Надія Данилишин, Лаврентія Туркевич (автор світлини).

Україні колекцію творів народного мистецтва як експонати на Світову виставку в Чикаго. Хоч це були предмети музейної вартості, але не були науково опрацьованими на підставі засад музейництва аж до 1972 р., коли мистецька референтка 64-го Відділу СУА і референтка Головної Управи СУА Ярослава Геруляк вистарала грошову дотацію від New York State Council on the Arts (N.Y.S.C.A.) в сумі 1500 дол. Було затрунено професійного етнографа Оксану Грабович для оформлення документації і каталогування експонатів. Ця праця над колекцією стала першим кроком до створення професійного музею, яким він є в даний

Лідія Слиж з ювілейним тортом Лариси Зелік.

час. Упродовж довгого часу відділ віддавав колосальну кількість праці і матеріальної підтримки для створення і роботи Музею. Треба відзначити великий вклад в організації та підтримці роботи Музею тодішньої голови СУА та членки 64-го Відділу СУА І. Рожанковської. І сьогодні союзнянки 64-го – Ляля Алиськевич, Слава Рубель, Ляриса Зелік, Наталка Соневицька і колишня членка нашого відділу Люба Волинець з великим ентузіазмом надзвичайно продуктивно працюють в Музею.

Наші членки працювали не лише у Відділі, але брали участь у провіді організації. Дві членки були головами СУА: Іванна Рожанковська і Марія Савчак. В Окружній управі Нью Йорку на позиціях голів працювали: Ірина Паддох, Оксана Рак, Іванна Рожанковська, Оксана Щурова, Ярослава Геруляк. Багато наших членок працювали референтками в Головній і в Окружній управах СУА.

64-ий Відділ СУА пишається такими відомими союзнянками, як: Лідія Крушельницька, яка понад півстоліття вела в Нью Йорку Студію Мистецького Слова; Люба Комар-Прокоп – член ООН і колишній політв'язень, автор книги «Процес 50-ти»; Оксана Луцька – визначна політична і громадська діячка, автор книги «Спомини», мисткиня Ярослава Геруляк, Наталка Палідвор-Соневицька, яка разом з чоловіком композитором Ігорем Соневицьким видали «Словник українських композиторів» в англійській мові, Ярослава Рубель, з ініціативи і безпосередньої участі якої було видано фундаментальну книгу – «Альманах Пласту» до 100-ліття цієї організації, а також багатьма іншими освіченими високо інтелектуальними жінками, які своєю довголітньою

жертвовною працею принесли велику користь українській діаспорі Америки.

Гордиться наш Відділ і тим, що журнал «Наше Життя» довгі роки очолювала Уляна Старосольська (псевдо Любович) – член Національної спілки письменників України, автор книги «Розкажу вам про Казахстан». В даний час головним редактором «Нашого Життя» є членка нашого відділу Лідія Слиж, яка продовжує працю в цій важливій ділянці СУА.

Наші союзнянки належать також і до інших організацій, наприклад, Пласту. Найвищою відзнакою Пласту – орденом святого Юрія в золоті нагороджена

наша союзнянка Ярослава Рубель. Вона була пресою секретаркою в Головній Управі СУА та два рази головою Видавничого комітету Конвенційної Книги СУА, а також довголітньою репрезентанткою від СФУЖО до Організації Об'єднаних Націй. В даний час цю посаду займає членка 64-го Відділу СУА Марта Кічоровська-Кебало. Участь в програмах ООН бере наша членка Наталка Соневицька.

У 2005 р. в Нью Йорку 64-й і 83-й Відділи в будинку СУА (203, Друга Авеню) відкрили Галерію СУА виставкою членки нашого відділу мисткині-малярки Ірини Зелік. В цьому приміщенні 64-й Відділ відбув ряд різних імпрез і виставок. Під цю пору з незалежних від нас причин діяльність галерії призупинилася.

Протягом своєї довголітньої праці Відділ старався добросовісно виконувати свої зобов'язання у відношенні програм СУА, працював жертвенно і зібрав численне членство. Вже в 25-ліття своєї діяльності Відділ нацислав 95 членок і на різні культурні і громадські цілі роздав 120 000 дол. Оцінюючи 60-літню діяльність 64-го Відділу СУА, бачимо перевагу програм інтелектуального змісту з метою піднесення духовності української жінки.

З нагоди відзначення в цьому році ювілею 64-го Відділу СУА в Нью Йорку хочу подякувати всім членкам за співпрацю і віддати шану тим, яких вже немає між нами і які заслуговують на нашу безмежну вдячність за їхню безкорисливу працю заради ідеї, ім'я якої – Україна.

Ярослава Геруляк,
голова 64-го Відділу СУА.

ТРОЯНДОВИЙ ЮВІЛЕЙ 129-го ВІДДІЛУ СУА ІМ. ЄЛИЗАВЕТИ ГУЛЕВИЧІВНИ, ДЕТРОЙТ, МІ

Членки 129-го Відділу СУА.

Осінній теплий день 25 жовтня видався для нашої громади приємно пам'ятним. В цей день союзнянки 129-го Відділу СУА запросили українську громаду розділити з ними приємні хвилини відзначення десятої річниці з часу створення відділу. Вечір проходив в бенкетній залі Українського Культурного Центру.

Святково прибрана заля... Виставка вишиваних робіт від Надії Молоток. Прикраси і декор в національному стилі. Гостей зустрічають привітні посмішки господинь вечора. В декоруванні, як і в одязі ювілянок, домінує рожевий колір і... троянди. Багато свіжих рожевих троянд на столах – чудові композиції з квітами і свічками, у кожній ювілянтки святковий одяг доповнює бутоньєрка з троянди... Святкується Трояндовий Ювілей!

«Українська Жінка. Жінка – Богиня! Осяяна жаром сонця, омита росами вічності, витесана із досконалості, ліплена з краси, ткача з довершеності. Берегиня світу! Мати життя!» – Такими словами розпочала святкове відзначення 10-літнього ювілею 129-го Відділу СУА голова відділу пані Валентина Шайда, яка провадила всю програму свята.

Після традиційного виконання Гімну США, України та СУА ведуча запросила до святочного слова Почесну голову 129 Відділу пані Ганну Білинську. Гості свята змогли почути цікаві факти з історії створення та життя відділу. Ми дізналися, що ініціатором створення відділу була св.п. Валентина Євич.

Патронкою відділу було вибрано Єлизавету Гулевичівну, велику меценатку української освіти XV – XVI ст., засновницю Києво-Могилянської Академії. Ініціатива утворення нового відділу з радістю була підтримана округою Детройту і 4 квітня 2004 року на творчу дорогу праці в СУА наш відділ вивели Хресні: Ліда Казевич, Ліда Колодчин, Ліда Яхницька, Анна Мацілінська і Марія Зарицька-Червійовська. На хрещенні також була присутня св.п. Наталя Даниленко – заступник голови СФУЖО, дослідниця життя і діяльності Єлизавети Гулевичівни. У 2010 році обов'язки голови перебрала п. Руслана Пронко, яка продовжила роботу відділу для добра організації та української спільноти. Відділ щорічно поповнювався союзнянками з новоприбулих українок. З 2012 року відділ очолює діюча сьогодні голова п. Валентина Шайда.

З привітом від Округної Управи СУА виступила п. Віра Андрушків, яка прочитала для ювілянок чудове віршоване привітання і вручила грамоту Признання для відділу від Округи. Привітання від Хресних озвучила Ліда Яхницька, а Анна Мацілінська вручила грамоту Членства для відділу від Головної Управи СУА, а союзнянки піднесли своїм Хресним пишні букети з рожевих троянд.

Пані Валентина разом із секретарем відділу Ольгою Паліневич вручила грамоти та подяки членкам відділу за плідну роботу. Від управи відділу Ганна Білинська вручила Гра-

Зліва: о. Марію Дацишин, о. Василь Шайда, Валентина Шайда, голова відділу.

моту голові відділу В. Шайді.

Опісля ведуча вечора запросила до провадження молитви о. Василя Шайду і о. Марію Дацишина. Священники привітали союзників 129-го Відділу СУА з ювілеєм, прочитали спільно з усіма гостями молитву СУА і поблагословили святкову вечерю.

У розважальній частині вечора всі присутні мали нагоду побачити інсценізацію “Куми на Ярмаці”, де ролі Параски, Палажки, Кумка і Панька відповідно виконували: Руслана Пронко, Світлана Міщанин, Юрій Зазуля і Роман Сов’як. Всі з захопленням спостерігали за комедійним дійством аматорів сцени і своїми оплесками високо оцінили артистичні здібності виконавців. Ще одним чудовим доповненням до виступу була постановка циганського танцю Люби Слюсар, де були зайняті Денис, Настя і Ліза Слюсар. Кульмінацією свята став модельний показ вишиванок під назвою “Вишиванка вчора і сьогодні,” який коментувала Леся Міщанчук. Перед початком показу Леся розповіла легенду про появу української вишивки на Україні і поступово перейшла до цікавого коментування кожної моделі, що виходила на подіум. Гості мали нагоду побачити вишиваний одяг 100-річної давності, традиційно-сучасний, бісерну вишивку модернізовану, вишивані вечірні плаття від наших детройтських модниць 70-их, наряди

для випускних вечорів, для весільних святкувань, оздоблені елементами вишивки та інші. Кожен вихід у вишиванках із захопленням і оплесками зустрічали присутні в залі. Це було цікаво і несподівано. Моделями для цього дійства були союзники 129 Відділу, їхні діти та молодь творчого гурту «Вертеп». Окрасою свята був виступ маленької солістки Христинки Скочипець, у виконанні якої пролунали пісні «Україна солов’їна» та «Назустріч долі». Як музичний дарунок для гостей прозвучала пісня на слова Бориса Олійника “Мелодія”, музику до якої створила Ганна Білинська, у виконанні автора музики та В. Шайди. В подяку за самовіддану працю для ювілянтів було піднесено від їхніх чоловіків кошик квітів і всі присутні проспівали «Многая літа!». Також була організована і проведена лотерія, гості з цікавістю взяли участь у цій грі і отримали чудові дорогі призи в нагороду. Особливим попитом користувались два торти домашньої випічки від п.Марії Когут, які були продані під час аукціону за 100 і 70 доларів.

Впродовж свята гостей розвеселяв чудовою музикою гурт «Стожари». Дохід від проведеного заходу був призначений на допомогу потерпілим від воєнних дій в Україні. Гурт «Стожари» теж спричинився до цієї акції і свій заробіток з вечора долучив до нашого переказу в Україну.

Ювілейне відзначення пройшло успішно, на високому культурно-мистецькому рівні і цим треба завдячувати надзвичайним організаційним здібностям голови відділу В. Шайди, а також завдяки активній співпраці всіх союзників 129 Відділу СУА. Щиро дякуємо нашій незмінній акомпаніаторці пані Галині Яловенко; Романові Сов’яку, який підготував і забезпечив слайдовий супровід для доповіді. Особлива подяка всім спонсорам святкування та дорогим нашим гостям, що своєю присутністю зробили відзначення нашого ювілею більш урочистішим і величнішим.

*Катерина Форошівська,
пресова референтка 129-го Відділу СУА.*

Усміхнись...

Звичайно, малі дівчатка люблять ляльки, а хлопчики – гарні автомобілі. Але це лише до 15-18 років! А потім – все навпаки!!!

Тато – дочці:

- Хочу потішити тебе, Катрусю, Андрій попросив твоєї руки.
- Так, але мені так не хочеться розлучатися з мамою.
- Ти не мусиш, радість моя! Візьми її зі собою.

ТРАДИЦІЙНА МАСКАРАДА 85-го ВІДДІЛУ СУА В ЧІКАГО, ОКРУГА ЧІКАГО

В неділю, 26-го жовтня 2014 р. в залі при церкві св. Йосифата в Чикаго відбулася традиційна маскрада, яку щороку проводить 85-ий відділ СУА ім. Катрусі Зарицької, який опікується садочком-світличкою “Садок Вишневий”.

На свято прибули батьки, діди, бабці, знайомі зі своїми дітьми – майже всі одягнені у костюмах. По залі бігали різні “принцеси, бджілки, котики, пожежники, відьми і лицарі”. Для дітей були заплановані різноманітні зайняття, а саме: шукання скарбів, коли діти вишукували в залі прикмети ілюстровані на картці, малювання портретів при допомозі мистецьких талантів старших дітей союзнок, гри і забави.

Дітям особливо сподобався виступ “чарівника” Олега Саєвича, який цікаво розповідав казку, ілюстровану на великім “felt board”. Усі присутні уважно з великим захопленням слухали цю казку. Показ костюмів і дальші гри і танці з ентузіазмом провадили учительки

садочки Марійка Баран і Оля Боянівська. Діточок запрошували на сцену і кожна дитина називала своє ім'я і за кого перебрала.

Під час маскарadi діти, батьки і гості мали нагоду поласувати смачними перекусками, приготовлені членками 85-го відділу СУА. Усі присутні забавлялися в приємній атмосфері. Дивлячись на усмішки дітей під час маскарadi, розуміємо, як важливо продовжувати такі свята. Але за цим, як і з опікою садочки, стоїть велика праця.

Ми висловлюємо вдячність виховним референткам Аріядні Сумик Вейлен і Уляні Возні Ламот за їхню віддану працю. Також дякуємо членкам 85-го Відділу СУА, які допомагали при буфеті, і батькам, які підтримують наш садочок. Заохочуємо записувати дітей до садочки. По інформації прошу глянути на веб-сторінку СУА.

*Христина Дзюк,
пресова референтка 85-го Відділу СУА.*

ДО УВАГИ МИСТЦІВ І ШАНУВАЛЬНИКІВ МИСТЕЦТВА!

Редакція журналу приймає фотографії доброї резолюції (у форматі JPG) з праць мистців українського походження, котрі будь-коли малювали або виставляли свої праці в США, для розміщення на обкладинці «Нашого Життя». Просимо надсилати Ваші пропозиції та фото електронною поштою до редакції «Нашого Життя» (unwlaourlife@gmail.com) та до нашого мистецького координатора Уляни Зінич (uzinych@comcast.net).

ІСТОРІЯ 83-ГО ВІДДІЛУ СУА В НЬО ЙОРКУ, ОКРУГА НЬО ЙОРК

*Промова Ірини Куровицької, Почесної голови СУА, членки 83-го Відділу СУА
під час святкування 50-ліття 83-го Відділу СУА 15 листопада 2013 року*

Шановні пані,
Голово 83-го Відділу СУА Наталко Дума,
Дорогі Гості!

Долучуюся до усіх вітань, що відчитала голова 83-го Відділу СУА та вітаю Вас, достойні гості та союзники з цим великим торжеством – 50-літнім ювілеєм 83-го Відділу СУА!

Почну своє слово своєю улюбленою алегорією Івана Франка:

«З богині жєнщину зроблю, людину
І з п'єдєсталу божєства зїпхну.
Зате у груди дам серце люб'яче
І в мозок вложу думку запальну.»

І спалахнула думка запальна, коли у п'ятницю, 9-го жовтня 1964 р. в Українському Народному Домі зійшлися Віра Кушнір – головний ініціатор, Оля Зазуля, Марія Томоруг, Оксана Лопатинська, Ірина Мокрївська, Ірина Куровицька, щоб створити новий Молодечий Відділ СУА в Нью Йорку.

Д-р Падох, організаційна референтка Окружної Ради, представила нам Варку Бачинську і сказала, що вона буде головою нашого відділу, бо вже була у відділі в Нью Джерзі все знає про СУА, а тепер проживає в Нью Йорку. Ми це прийняли і доповнили ексєкутиву відділу такими особами: заступниця голови Віра Кушнір, секретарка Оля Зазуля, скарбник Марія Томоруг. Доповнено управу на перших ширших сходинах, які відбулися 20 жовтня в такому складі: культосвітня і виховна комісія – Ніна Січинська, Марта Ярош, Ірина Куровицька; імпрезова – Віра Кушнір, Марта Яцущко, Дзвеніслава Саяля; організаційна – Наталія Дума; суспільна опіка – Лідія Роговська; господарча – Віра Шпонтак; прєсова – Ярослава Францужєнко; контрольна комісія – Лїда Черник, Марія Соробей та Євгенія Івашків.

6 грудня в Літературно-Мистецькому Клубі Відділ СУА відбув свої христини та надано йому число 83 головою СУА Оленою Лотоцькою, яка прибула на святкування. Також були присутні з Окружної Ради Ірина Падох, голова та Наталія Чапленко, організаційна референтка. Хресним батьком був Стах Ярош.

Упродовж 50-ти років нашого існування очолювали відділ слїдуючі членки: +Варка Бачинська (1964, 1967, 1986-90, 1993-2001), +Марта Ярош (1967-68), Марїйка Томоруг (1968-70), Марія Мороз (1970-71), Надїя Сав-

чук (1971-73, 1979-82), Марта Данилюк (1974-75), +Ірина Мокрївська (1976-77, 1984-85 1991-92), Анна Рак (1978-79), Наталка Дума (1983-84, 2004-2005, 2009- по нинїшній дєнь), +Стефа Косович (1998-99, 2002-2003), Лїда Андрусїшин (2005- 2007), Ірина Чабан (1994-97, 2004-2005, 2007-2009).

Слїдуючі членки відділу були головами Округи Нью Йорк: Марїйка Томоруг, Надїя Савчук багато разів (1985-86, 1991-96, 1999-2010) і Галина Романишин від 2010 року по нинїшній дєнь. Упродовж років багато членок входило в управу Округи та до Ексєкутиви і Головної Управи СУА й очолювали різні ділянки праці. Одинока членка відділу, що була головою СУА – це Ірина Куровицька (1999-2005). Марта Данилюк була вєдучою 26-ої Конвенції СУА.

Зобов'язання до Головної Управи й Округи Нью Йорк відділ виконував дуже сумлінно та підтримував кожну акцію фїнансово чи потрібною працею.

Відділ заплїнував працювати з дітьми та молоддю, бо завжди цікавився і турбувався виховними справами. Розпочав свою діяльність провадженням недільних зустрічей для малят та старших дітей, а для батьків – недільні доповіді на виховні теми, а саме: збереження дітей в українській духовності. Після занять завжди був смачний буфет, де діточки та батьки гостилися. Референтки виховної комісії брали наших дітей на різні прогульки, наприклад, відвідини Головної бібліотеки, особливо слов'янського відділу, де були виложені українські книжки з нагоди свята Книжки, а також прогульки в інші цікаві інституції.

В березні 1971 р. розпочали світличку, якою піклується відділ по сьогоднішній дєнь. Ми мали і маємо різних фахових учительок. Одинока, яка працює у світличці від її заснування по нинїшній дєнь – це Дора Генза, виховна референтка. За це їй велике спасибі. Членки відділу займали пости адміністраторок, їх було багато. Щоб не оминути нікого, я лише згадаю, що всі вони добросовїсно виконували цю працю.

Перша ялинка для дітей відбулася 17 сїчня 1965 р., артистами були діти членок нашого відділу. Багато свєточних п'єс були пера наших членок, декорації на сценки і строї артистів також виготовляли членки відділу.

За головування Марії Томоруг відділ видав книжечку пера Діми “Кіт Музика”, ілюстрації Едварда Козака. Канадський уряд переклав цю книжечку на англійську мову, щоб помістити її в шкільних підручниках.

Ми провадили курс народних танків для дітей під керівництвом Дарії Гензи та гурток Книголюбів за каденції Марти Ярош.

З метою пропагувати українську культуру та плекати її у вихованні дітей країни нашого поселення, заходами членок нашого Відділу у Доннел Бібліотеці в Нью Йорку відділ передав до бібліотеки 25 книжок і п’ять платівок. Відтак ми домовилися з провідницею бібліотеки, щоб влаштувати виставку українського мистецтва від 2 до 28 квітня 1973 року у приміщенні дитячої секції Доннелл Бібліотеки. За головства Наді Савчук з рамени цього відбулися: виставка народного мистецтва, показ писання писанок, короткі концерти української пісні та гри на бандурі. Виступав ляльковий театр українською мовою, а членка відділу перекладала синхронно на англійську мову під керівництвом Олі Гаєцкої. Упродовж цих днів виставку відвідало 700 осіб, а 400 взяло участь у ляльковому театрі. Про ці заходи писала українська і американська преса.

Членки та їх доні показували писання писанок по різних американських інституціях, так як в World Trade Center і т.п.

Перша конвенція після створення нашого відділу відбулася в Нью Йорку 27 листопада 1965 р. в Статлар Гілтон Готелю. До нас звернувся конвенційний комітет, щоб членки вітали гостей та делегаток в залі, були так звані гостесес. Ми були такі горді, що відігравали таку важливу роль під час конвенції США.

Відділ був ініціатором різних програм під час Дня Союзянки в Нью Йорку, чи на Союзівці. За головування Стефи Косович почалася Коляда для придбання фондів для відділу, і цю гарну традицію продовжуємо до тепер.

Відділ звернувся до Українського студентського Клубу при Гантер Коледжі перевести показ писання писанок, на який прибуло 25 осіб. Відділ передав книжки до американських бібліотек, 6 англійських дитячих книжок з українською тематикою передано до дитячого відділу бібліотеки при Колумбійському Університеті в 1972 р.

Старанням нашої членки відбувся у 1972 р. показ писання писанок у Бейсайд Гарден Клубі в НЙ, а разом з членками 72-го Відділу переведено Дні Української Культури, що увійшли в програму з’їзду Американського Клубу на Союзівці. Про це писала преса Лонг Айланду.

Заходами відділу, особливо Ліди Роговської та Галини Шміндяк, перший раз в історії на засвіченні ялинки в Рокфеллер Центрі в Нью Йорку виступили бандуристи під проводом отця Кіндріявого. Це був великий почин, проведений нами, бо ця програма транслювалася на цілу Америку. Це відбулося за головування Марти Данилюк.

Членки вислуховували доповіді (які часами були відкриті і для громадянства) з різних ділянок наукового, громадського, культурного чи мистецького життя, слухали читання творів поетів і письменників, часами членки самі опрацьовували гутірки на актуальні теми.

Для нашої розваги та спілкування ми спершу робили запуски, а відтак почали влаштовувати “Гарбузову Вечірку” – розвагову імпрезу з веселою програмою, танцями, призначену виключно для наших чоловіків і запрошених гостей – приятелів наших членок. Цю імпрезу ми продовжували довгі роки. Імпреза давала чоловікам наших членок нагоди пописатися працею у декоруванні залі під керівництвом наших пань. Членки грали різні ролі.

З ініціативи Варки Бачинської ми почали святкувати День Валентина та Щедрий Вечір. Ми часто ходили на різні п’єси Бродвейських реатрів. За це належить призначення культосвітній референтці Славі Лучечко.

Ми брали участь у всіх маніфестаціях, протестах в Нью Йорку та у Вашингтоні, писали петиції до різних американських інституцій, до сенаторів і конгресменів та до ООН у справі оборони нашої нації. Часами збирали підписи під церквою від громадян, щоб акції були сильніші.

Спочатку жертвували гроші на Гарвард, пам’ятник Шевченка у Вашингтоні та на інші цілі, але ми тоді не мали статусу звільнення від податків. Коли США одержав звільнення від податків, ми мусимо працювати в рамках правил нашої організації.

Для нашого американського доквілля ми провели програму в місяці березні, яка була призначена історії жінки Американським Конгресом. Ця програма вписана в календарі Миської Ради Комісії Статусу Жінки міста Нью Йорк. Ця імпреза відбулася в Українському Інституті Америки за головства Наталії Думи. Ми інформували присутніх про Марію Заньковецьку, Соломію Крушельницьку і Катерину Рубчак. Програма проходила в англійській мові, бо, крім української публіки, були жінки з Миської Ради міста Нью Йорку.

Своїми починами ми творили історію 83-го Відділу, організації та народу. Сміло

можна сказати, що пройдений 50-літній шлях був корисний в різних галузях діяльності та залишив неоціненну спадщину наступним поколінням. Кожна жінка, яка вступила на поріг нашого відділу, додала свою цеголку і сама збагатилася своїм знанням, вислухавши доповіді на різні цікаві теми професійних людей.

Кожного року ми склали даток потрєбуємим на табори Пласту і СУМу. Давали стипендії учням школи св. Юра за найкращі успіхи в українській мові.

Були щедрі з датками на стипендії. Кожна молода людина, яка одержала допомогу, змінила своє життя на краще, і за це Вам всім спасибі.

Наш відділ активно підтримує Укр. Музей в Нью Йорку, який був створений Союзом Українок Америки. Від часу відкриття Музею мистецькими експонатами СУА в Українському Інституті Америки, на Другій Авеню, а відтак в чудовій споруді на 6-ій вулиці і до нині тяжко вичислити імена всіх добровольців, бо на жаль не могли знайти всіх протоколів, щоб точно все подати. Членки нашого відділу є і були жертвенні як у фінансах, так у добровільній праці для музею, виконували і далі виконують різні ділянки праці, а теж займали пости в дирекції управи Музею. Це залишу членці, яка буде писати історію нашого Відділу.

Фінансовою базою 83-го Відділу було влаштування кожного року ярмарку в Домі Ветеранів. Треба згадати Орису Салаяк, бо на першій ярмарок її муж зробив українську азбуку на клецках, ми мали таких два набори. Членки відділу приготували вишивки, прикраси на ялинку, різні українські іграшки. Опісля відділ брав участь у фестивалю церкви св.

Юра, який відбувається кожного року, а також фонди з Коляди. Не можна оминати наших добродіїв – панство Сливоцьких, які довгі роки є такі щедрі для наших потреб. Хочу згадати Дарію Дроздовську, яка, будучи референткою Суспільної Опіки, зі своєї фірми передала медикаменти та інвалідні візки і палички на велику суму для України.

Ірена Мокривська, Катруся Чевоняк та Леся Юзенів розпочали акцію збирання книжок для висилки в Україну через Шкільну Раду. Цей проєкт був за головування Ірени Чабан, яка була редакторкою журналу СУА “Наше Життя”.

П’ятдесят років – постійні переживання, безконечний ланцюг добровільної праці, різні починання, радощі, турботи – все це пережили членки 83-го Відділу СУА. Все – для добра нашого народу в Америці, Україні та у цілому світі. Кожному, кого доторкнула наша допомога, змінилося життя.

Оля Гаєцька у своєму дописі до конвенції книжки окреслила наших членок так: “Це жіноцтво з великим запалом енергії, наснаги і бажання всіма можливостями й талантами причинитися до росту своєї організації для добра цілої української спільноти на еміграції і в Україні.»

Вірю, що тайна сили і успіхів нашого відділу в тому, що ми опираємося на традиції та потреби часу. Ми плекали почуття української окреміжності і любови та гордості з приналежності до свого народу, до організації.

Сьогодні Україна страждає і наше завдання є допомагати нашій Батьківщині всіма засобами, доступними для нас. Боже Великий, єдиний, нам Україну храни!

Підписи до знімок на ст. 31

1. Зліва направо: Мирослава Граб – голова 86-го Відділу СУА, Наталка Буняк – заст. голови, Марія Полянська – реф. стипендій СУА і засновниця 86-го Відділу СУА, Александра Стебельська – одна з корінних членок 86-го Відділу СУА.
2. Комітет по влаштуванню відзначення 50-ліття 86-го Відділу СУА. Зліва направо: Христина Банакорса, Уляна Кобзар, Мирослава Граб, Марта Боровик, Ярослава Мулик.
3. Богдан Курчак, Президент кредитівки «Самопоміч» вручає подарунок Наталці Думі, голові 83-го Відділу СУА.
4. Членки 83-го Відділу СУА.
5. Зліва направо: Анна Саф’ян, Наталка Дума і бувші голови 83-го Відділу СУА: Марта Данилюк – Почесна членка СУА, Надя Савчук – Почесна голова Округу Нью Йорк, Марійка Томоруг – Почесна членка СУА.
6. Маріяна Заяць, голова СУА вручає Грамоту з нагоди 50-ліття 83-го Відділу СУА голові Наталці Думі.
7. Марта Данилюк, Почесна членка СУА, архівар 83-го Відділу СУА біля одного з колажів діяльності 83-го Відділу, які вона виготовила до 50-літнього Ювілею відділу.
8. Членки 125-го Відділу СУА (зліва направо): Оленка Немелівська, Алла Куцевич, Люда Грабовська, Марійка Андрійович (член Екзекутиви СУА і голова 125-го Відділу одягає капелюх Чарівниці), Богданна Курчак і Наталка Дума – голова 83-го Відділу СУА, яка передає 125-му Відділу традицію проведення щорічного розважального вечора «Гарбузівка».
9. Анна Саф’ян засвічує свічки в пам’ять колишніх голів 83-го Відділу СУА, які відійшли у Вічність.
10. Дарія Дроздовська, член Екзекутиви СУА і Дарія Іваско – членки 83-го Відділу СУА.
11. Промову виголошує Ірина Куровицька, Почесна голова СУА, членка 83-го Відділу СУА.
12. Наталка Дума ділить Ювілейний торт. Біля неї Мотря Мілянчик, член орг. комітету відзначення 50-ліття 83-го Відділу СУА.
13. Ведучі розважальної програми Алла Куцевич і Людмила Грабовська.

СВЯТКУВАННЯ 50-ЛІТТЯ

86-го Відділу СУА
в Ньюарку, Округа Нью Джерзі
(19 жовтня 2014 р.)

та
83-го Відділу СУА
в Нью Йорку, Округа Нью Йорк
(15 листопада 2014 р.)

НАЦІОНАЛЬНЕ ВИХОВАННЯ В СІМ'Ї

Відкриваючи рубрику «Сторінка для батьків», хочу сердечно привітати з Різдва Христовим і Новим роком всіх, хто причетний до виховання і плекання молодого покоління – батьків, бабусь, дідусів, вчителів, вихователів і цілу українську громаду.

Як ніколи розтривожені наші серця – на рідній землі проливається невинна кров найкращих синів, що стали до бою з підступним агресором – імперською Росією. Пекучим болем щемлять наші душі – вся увага прикована до того найріднішого берега, звідки пішов наш рід...

Скільки добрих справ задля підтримки України вже зроблено нашими родинами, громадами, відділами Союзу Українок Америки.

Не байдужа до тих драматичних подій і молодь. У школах українознавства, серед юнацтва ведеться велика робота по засудженню дій Кремля, збираються кошти, речі на допомогу українській армії.

Революція Гідності 2014 року змінила мислення тисяч і мільйонів наших земляків на рідних землях і поза їх межами. Щире вболівання за Україну не виникло на голому місці. Це результат родинного виховання, мережі українознавчих шкіл, Пласту, СУМу, які живуть і працюють з українською ідеєю.

Сердечна подяка всім небайдужим батькам, вихователям – патріотам, що навчають дітей любові і поваги до землі і до традицій, на якій виростали і формувались наші діди і прадіди.

«Виховання є засвоєнням хороших звичок», – говорив філософ Платон. І цей процес проходить у кожній родині. Це завжди було обов'язком і сенсом людського життя. Сім'я – найголовніше середовище, де дитина вчиться робити добро, любити ближніх, співчувати, допомагати і трудитись. Маємо чим гордитися, бо ми є дітьми цивілізованого народу, де з давніх давен поважали слово Боже і слово батьківське, де тисячоліттями вирощують хліб, прикрашають оселю, де шанують і старого і малого, осиротілого, покаліченого, де цінувалася чесна праця і освічена дитина.

Високо свідоме повоєнне покоління українців, приїхавши до Америки, прагнули врятувати свою самотність, зберегти віру, мову, традиції і особливості громадського життя. Завдяки їх послідовній праці у цьому

напрямку, а головне, на ниві виховання дітей, вдалося закласти добрий фундамент для дальшої повноцінної діяльності своєї спільноти. Тож не дивно, що сьогодні їх діти і внуки першими заповнили колони мітингувальників і протестуючих проти російського свавілля.

А ось на рідних землях віками наші поневолені нищили національну культуру, релігію, шкільництво, книгодрукування, пресу, мистецтво, громадські ініціативи. Особливо хотіли вбити духовність, церковне релігійне життя, адже бачили, як багато значить для українців рідна віра і потреба у ній. Особливо жорстоко це робилося у східних областях України.

Тому для нас важливо, щоб наші діти жили у відповідності з християнською мораллю, наслідували її найвищі ідеали, які формують високодостойних людей, підтверджують, що головна ціль життя полягає далеко не в матеріальних благах.

На шляху збереження національного дуже важливим завданням є поборювати почуття меншовартості.

Багато теперішніх батьків виростали в умовах СРСР, де українське відходило на другий плян, губилося. Зокрема, наша мова, література під верховенством «общепонятного русского языка», «великої русскої культури» блідла, а наша поневолена українська ідея згасала. Живучина своїй землі, більшість яскравих людей чулися другосортними, меш значимими, неповноправними, а це викликало почуття меншовартості.

Часто новоприбула людина в чужій країні також чується непевно. Де в кому сидить почуття меншовартості і тут, на теренах демократичної Америки. Свідомо поборюйте це почуття, вселяйте віру і впевненість своїм дітям. Поруч із вивченням англійської глибше поринайте у духовні скарби свого народу, пізнавайте багатство української мови, культури і ви переконаєтесь, що ми не бідніші за інших, що маємо неабияку національну ідентичність. Щоб бути гідними своїх достойних прадідів, треба опановувати їх багатівіковий досвід, – це і є національне виховання, яке формує почуття гордості, що ми – українці, древня європейська нація.

Святослава Гой Стром,
виховна референтка СУА.

ARE YOU AT RISK FOR AN ULCER?

by Ihor Magun, MD, FACP

One of the most commonly prescribed and non-prescribed classes of medications worldwide are medications which fall into the category of NSAIDs—nonsteroidal anti-inflammatory drugs. These medications, which I am certain everyone has taken, provide anti-inflammatory, analgesic, and fever-reducing effects. Ibuprofen and naproxen are the most common NSAIDs found in the nonprescription dose, and many additional NSAID medications are available with a prescription. About twenty-five percent—a relatively large number—of individuals who chronically ingest these medications are likely to develop an ulcer.

NSAIDs' mechanism of action inhibits COX. Cyclooxygenase (COX) is an enzyme that is responsible for formation of prostaglandins which provide protection to the lining of the stomach and intestine. Without the mucosal protective prostaglandins, NSAIDs can lead to direct damage to the walls of the stomach and intestine—producing irritation or ulcer formation.

Inhibition of COX-1 is most likely the reason for NSAID related intestinal ulcers and bleeding. New, selective COX-2 only products, like Celebrex, are much less toxic to the gastrointestinal tract and may be a better choice in a select group of patients.

Who are at risk for development of these ulcers?

People with the greatest vulnerability to NSAID-induced ulcers are the elderly, individuals with a previous history of an ulcer, chronic users of steroids or anticoagulants, and persons who may harbor an intestinal infection with the bacteria *Helicobacter pylori*. Tests for this infection can be done easily in the office or as an outpatient. It may be prudent for patients who are on long-term NSAIDs, or who will initiate treatment,

to be evaluated for this infection. By eradicating this infection, the possibility of ulcer formation is dramatically reduced.

Currently, there are three classes of medications that are helpful in preventing ulcers. These medications are taken concomitantly with the NSAID agent. The two most common nonprescription medications classes (one other is strictly prescription) are: 1. H2RA anti-histamine like Pepcid, Tagamet, and Zantac; and 2. PPI proton pump inhibitors like Prevacid, Prilosec, and Nexium. Of the classes listed, the PPIs are more effective in preventing ulcer formation from NSAID use. H2RA are helpful but not as effective in clinical studies.

Should everyone ingesting NSAIDs be taking these ulcer preventing medications and, thus, increase their pill burden?

Individuals who are at risk for ulcerations and take NSAIDs on a regular basis would benefit from an added protection. Some individuals who are candidates for COX-2 agents like Celebrex can try this preventive medicine as an option and may or may not need to take any additional protective agents. This determination varies per individual.

As with any medication, one should always consider potential risks and weigh those against the desired level of relief and the necessary duration of treatment. Short courses of treatment with NSAIDs do not necessarily translate into no risks. Many cases of bleeding and ulcer formation have been documented even with short duration of treatment.

One must always remember that any medication is not to be taken without good reason and medical need. I sincerely hope that you always heed this advice.

До редакції журналу «Наше Життя»

У листопадовому (2014 р.) числі журналу «Наше Життя» в рубриці «Ділимося вістками і думками...» на ст. 3 було подано певну неточність.

Як відомо, пам'ятник Лесі Українці в Культурному городі м. Клівленда було встановлено у 1961 році. У серпні 2011 року було відзначено його 50-ліття існування, на якому голова СУА Маріянна Заяць у своїй промові подала правильну і чітку історію побудови цього пам'ятника. 8-ий Відділ СУА був заснований у 1985 році, який у 2011 році відреставрував цей пам'ятник і продовжує інтенсивно доглядати його, за що їм належить велика подяка і признання.

Ольга Дем'янчук,
пресова секретарка 12-го Відділу СУА, Огайо.

**«Діти – це наш дорогий скарб,
це наша надія, це – Молода Україна»**

Олена Пчілка

Казка про лісову війну

В Лісі всі знали про мудрість старої сови, бо називалася – Мудра. Але про те, що це за така страшна птаха залетіла з Півночі в Ліс, навіть сова не змогла відразу відповісти. Аж коли побачила ту потвору у вигляді ніби-то орла, але з двома головами, що дивилися в різні боки та з залізними пазурами, які несли смерть всьому живому, промовила:

- Це якась страшна потвора, що прийшла з найчорнішого дна безодні, яку ще називають пеклом. Але мусимо всією громадою встати на війну проти неї заради нашого життя та дітей і внуків.

Біда, як завжди, одна не приходить. До розбою двоголової потвори, що називала себе Рос, в Лісі приєдналися ворона Сіра та крук Чорний.

В першій битві лісове птаство зазнало значних втрат від ворога, бо Рос з двома головами та залізними мечами-кігтями здавався непереможним, а з тилу його захищали ворона і крук. Вночі все лісове братство не спало, а зібралося на велику раду, щоб знайти якийсь спосіб знищити того Роса. З високих гір на допомогу лісовим братам прилетів сокіл Бистроок. Він дуже здивувався, коли побачив, як сова Мудра вертить своєю шиєю так, що може дивитися назад себе. Тоді піддав думку, як перемогти Роса.

- Якби я так повернув шию, то напевно скрутив би собі карк, - промовив тихо сокіл Бистроок.

- Треба зробити так, щоб той проклятий Рос сам собі скрутив в'язи... - пропищала маленька синичка і замовкла, засоромившись від сміху птахів.

- А що! В тій пораді малої пташки є щось варте уваги. Давайте, порадимось... Ми переможемо, бо правда за нами - промовила сова Мудра.

А кровавий Рос, що ховався тієї ночі в печері високої скали, був злий і голодний, бо птахи в битві таки наскубали його пір'я, а ворона і крук тільки ховалися поза його спиною. Та й і тепер нічого мудрого не могли сказати, як наступного дня добитися перемоги і підкорити собі оте непокірне лісове птаство. А голод брав своє. Недовго думаючи, Рос накинувся на крука Чорного, роздер його і зжер разом з пір'ям. А ворона Сіра відсунулася вбік на безпечну віддаль. Але Рос, наситившись, не звертав на неї уваги і заснув.

Вранці Рос розправив крила і вилетів в Ліс, за його хвостом пленталася ворона. Побачивши зграю птахів, що кружляли над поляною, із злобною посмішкою побажав собі гарного полювання. Але назустріч йому вилетіли тільки три птахи: сич Пугач, канюк Верховинець і сокіл Бистроок. Коли Пугач і Верховинець заатакували ворога, Бистроок вдарив його в одну з голів ззаду. Тепер Рос, якби мав розум, то пожалів би, що роздер крука, який разом з вороною захищали його з тилу. А ворона, тільки побачивши сокола Бистроока, дременула не тільки з поля бою, а й з Лісу. Бистроок знову сильно вдарив в праву голову прибуду Роса, той різко повернув ту голову, але його тонка облізла шия не мала такої гнучкості, яка властива совам, то, зламавши собі карк, повисла. Так точнісінько, як порадила маленька синичка. Бистроок знову заатакував Роса, а спереду Пугач і Сич клаптями дерли його пір'я, то й ліва голова скрутила собі шию. Рос гепнувся на землю, а Ліс залився веселим пташиним щebetом-співом, радіючи, що подолали страшного ворога.

Святослав Левицький.

Три сестрички. Зліва: Софійка, Даринка і Наталя.

Віршики Софійки з України

Софія Гамела народилася 9 червня 2003 р. разом з сестричкою Наталею (двійнятка) у місті Яворів Львівської області, що в Україні. Навчається в 2 класі Яворівської гімназії імені О.Маковея, а також вчиться в музичній школі гри на фортепіано. Любить малювати, співати і писати віршики. В сім'ї є ще молодша сестричка Даринка, яка має 9 років і старший брат Андрійко, який має 18 років, Співають всі три сестрички разом. Минулого літа на відпочинку у Трускавці вони отримали грамоти і нагороди за свою активну участь в художніх заходах і виступах з піснями. Бабуся Нуся і дідусь Іван Софійки живуть в Америці і прислали нам віршики своєї внучки.

Ось деякі віршики Софійки.

Присвячується Євромайдану

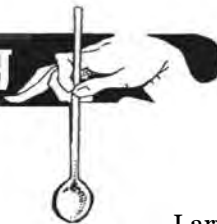
Хочу знати, для чого я тут?
Хочу знати, для чого люди живуть?
Може, щоб робити добре діло,
А може, щоб боротись зі злом сміло?
А може, взагалі, просто так?
Ні! Не правда! Це не так! Це не так!...
Дарма не змарную я своїх літ!
Я знаю, я тут, щоб змінити світ!
Вже чути, гуде переможний дзвін!
Пора усім нам вже встати з колін!
Тож встаньмо всі разом, і Захід і Схід,
Оновим країну і змінимо світ.
Одеса, Донбас, прокиньтесь від сну,
Бо маєм в Європі зустріти весну!

Софійка, 11 років. Лютий, 2014.

Ми – УКРАЇНЦІ

Ми українці козацького роду,
В нас усіх живе дух свободи.
Ми за волю життя віддамо,
Але неньку свою не здамо.
Досить нам на колінах стояти,
Час нам волю свою захищати.
З нами Бог, з нами правда свята,
Не дамо одягнути на себе ярма.
Не мовчіть, не чекайте підмоги!
Ми потрібні лиш неньці та Богу!
Хто меч підняв, той від меча загине,
В цій боротьбі за волю Бог нас не покине.
Ми молимося до Бога за країну,
Ми протиставимо брехні правду щиру.
Не будьмо байдужі – ми націю творимо!
Згуртуймося всі і тоді переможемо!

Софійка, 11 років. Вересень, 2014.

APPLE PLATSOK

Larysa Stebly, Branch #88

5 apples, sliced in sm. pieces
2 c. sugar
2 eggs
1/2 c. oil
2 tsp. vanilla

2 c. flour
1/4 tsp. baking soda
1 tsp. salt
3 tsp. cinnamon
1/2 c. chopped walnuts

Combine apples with sugar, set aside. In large bowl beat eggs, oil and vanilla. Add dry ingredients with apple mixture and beat for about 2 minutes. Pour into a greased 9 x 13-inch pan. Bake at 350° for about 45 to 50 minutes.

PLATSOK WITH PRUNE BUTTER

Anna Maksymowych, Branch #43

3/4 lb. sweet butter
5 T. sugar
4 egg yolks
2 hard-boiled egg yolks, grated on fine grater
1 T. sour cream

1 tsp. baking powder
3 c. flour
Vanilla sugar
Prune butter
Apricot jam

Cream butter and sugar. Add egg yolks, egg, sour cream and milk, mixing well after each addition. Sift flour and baking powder together. Add to butter mixture mixing well. Divide dough in half. Combine apricot jam and prune butter. Roll out 1/2 of the dough and place in pan. Spread apricot jam and prune butter on dough. Roll out the remaining dough and cover the jam. Bake at 350° until golden.

MOTHER'S AMONIAK PLATSOK

Oksana Smolynets, Branch #88

Dough: **3 T. milk, warm**
20 g ammonium (for cooking)
100 g sweet butter
100 g lard

2 egg yolks
3 T. sour cream
1 c. sugar
500 g flour

Pour milk over ammonium (it will fizz). Cream butter, lard, and sugar. Add the remaining ingredients and knead into a dough. Divide dough into 3 pieces. Roll each piece out and place on cookie sheet and bake.

Filling: **1 can condensed milk**
300 g sweet butter
Juice and zest from 1 lemon

Beat butter and condensed milk together. Divide in half. When cookie layers are cool, spread 1 with filling, top with cookie, spread remaining filling and top with last cookie.

From Sharing Our Best (2011), a collection of recipes from Members, their families and friends of the UN-WLA, Philadelphia Regional Council

MASHA ARCHER

extraordinary jewelry

'maria muchin'

Available at...

Ukrainian Museum Gift Shop
222 East 6th Street
New York, NY 10003
212-228-0110 • 212-228-1947

Saks Fifth Avenue
1001 State Street
Santa Barbara
805-884-9997

Available online...

www.masha.org
RubyLane / mashaarcher
Etsy / MashaArcher
Ebay / mashabay

come and view this fabulous collection...

visit www.masha.org for more venues and trunk show updates

san francisco • 415.861.8157
www.masha.org • masha@masha.org

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПОЧЕСНІ ГОЛОВИ СУА

Анна Кравчук, Ірина Куровицька

Маріянна Заяць – голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Уляна Зінич
Христина Бойко
Софія Геврик
Роксоляна Місило
Ірина Бучковська
Дарія Дроздовська
Зоряна Гафткович
Оксана Антонюк
Віра Кушнір
Марія Андрійович
Оксана Дац

- 1-ша заступниця голови
- 2-га заступниця голови для справ організаційних
- 3-тя заступниця голови для справ культури
- 4-та заступниця голови для справ зв'язків
- протоколярна секретарка
- кореспонденційна секретарка
- секретарка комунікацій
- скарбник
- фінансова секретарка
- вільна членка
- вільна членка

РЕФЕРЕНТУРИ

Лідія Білоус
Святослава Гой-Стром
Хризанта Гентиш
Марія Полянська
Ольга Дроздович
Оля Мовчан-Новак

- суспільної опіки
- виховна
- мистецтва і музею
- стипендій
- архівар
- вільних членок

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Оксана Фаріон
Марія Томоруг
Рома Шуган
Рената Заяць
Ярослава Мулик

Оксана Скипакевич Ксенос
Лідія Слж
Олеся Валло

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

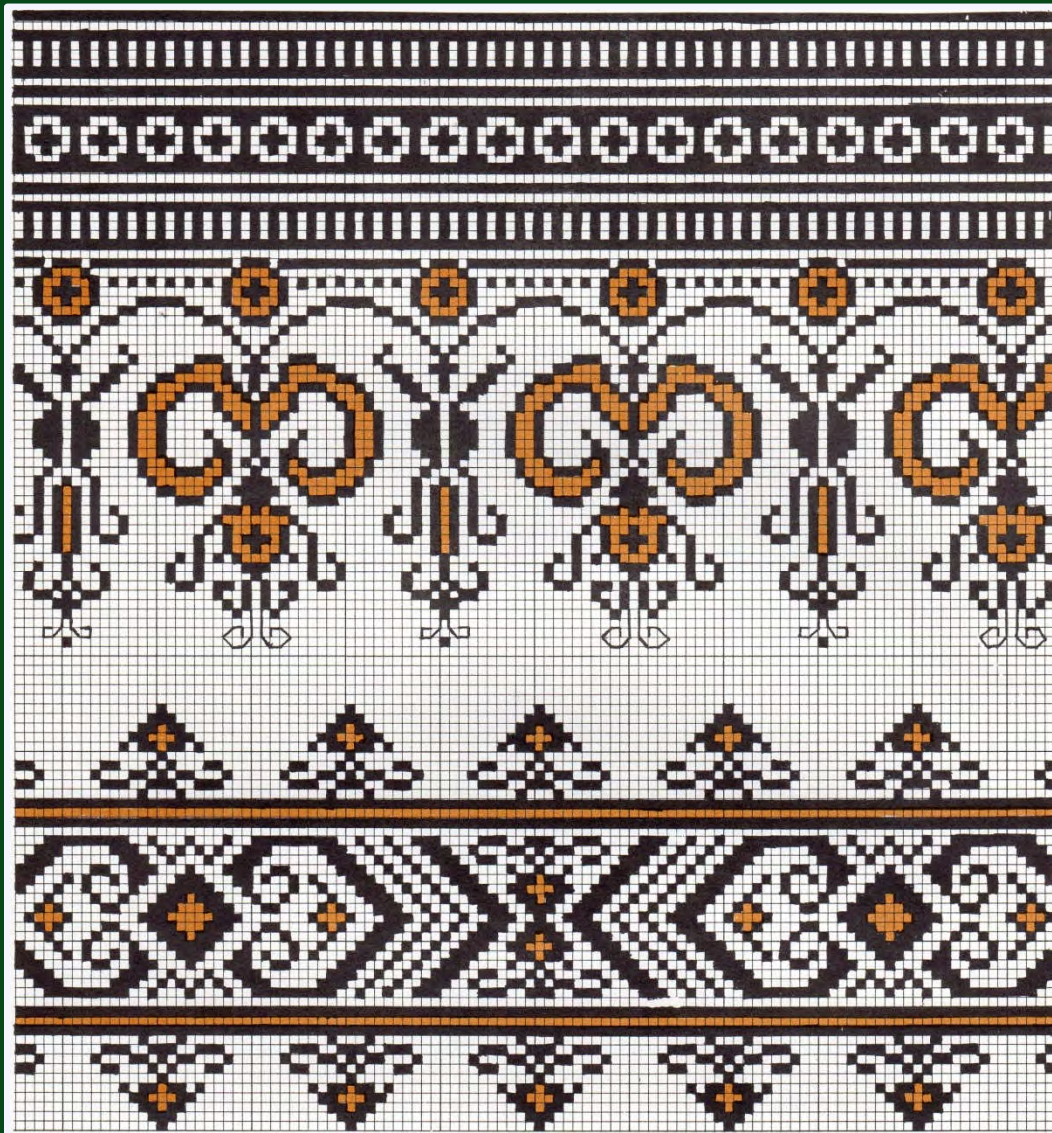
Тамара Петрашук (в.о.)
Галина Генгало
Галина Романишин
Ксеня Раковська
Дарія Федорів
Любомира Калін
Слава Горбата
Марія Кейд
Орися Зінич
Оля Черкас

- Дітройт
- Філадельфія
- Нью Йорк
- Нью Джерзі
- Огайо
- Чікаго
- Нова Англія
- Центральний Нью Йорк
- зв'язкові віддалених відділів

**СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА
UNWLA, INC. SCHOLARSHIP /
CHILDREN-STUDENT SPONSORSHIP PROGRAM**
171 Main St., P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Phone / Fax: 732-441-9530
E-mail: Mariapolanskyj@verizon.net

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM

222 East 6th Street, New York, NY 10003
(212) 228-0110 • Fax (212)228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

Взори до вишивання Ірини Сенюк. Серія 7, ст. 9
Embroidery designs of Iryna Senyuk. Series 7, pg. 9